

Ca Ca Luyện Nhân

Contents

Ca Ca Luyện Nhân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	22
10. Chương 10	23
11. Chương 11	25

Ca Ca Luyện Nhân

Giới thiệu

Thể loại: đoản văn, hiện đại, huynh đệ, nhất công nhất thụ, SM, bà mẹ là fangirl, HE
Biên tập: Nguyễn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ca-ca-luyen-nhan>

1. Chương 1

Chỉ cần người yêu ta, bảo ta làm cái gì cũng được!

“Ngô. Ngô. Ân.” Khẽ rên rỉ, Mặc Nha cảm thụ cảm giác thân thể bị đụng chạm, hai tay ở trước ngực cùng hạ thân khẽ va chạm, những nơi bị ngón tay đụng vào tựa hồ đều dấy lên ngọn lửa không thể khống chế được, khiến hắn nhin không được nghĩ muốn tiếp tục đi xuống.

“A A Ân Ca Ca ca A” Tay đặt lên căn bộ trong đùi vuốt ve lên xuống, cảm giác tê dại khiến hắn muốn khép hai chân lại, nhưng lại càng quyến luyến loại cảm giác này nên đem chân mở ra, nhìn phân thân của mình đã trở nên hưng phấn, bàn tay trên bấp đùi vuốt ve chuyển động từ dưới lên trên, cuối cùng cầm lấy phân thân phát dục bình thường của hắn.

“A A a Ca ca Ca ca A” Chính là cầm lấy nó khiến hắn hưng phấn khó có thể tự kiềm nén, ở trong mắt hắn, cầm lấy phân thân không phải tay mình, mà là tay của ca ca. Tưởng tượng khuôn mặt của ca ca, tưởng tượng y ghé vào lỗ tai hắn phát ra nùng tình mật ngữ, hắn tiếp tục âu yếm chính mình, niết nụ hoa nhỏ nhỏ trước ngực, chậm rãi dùng sức vuốt ve .

“A Ca ca A” Rốt cục, sau tiếng thét chói tai, hắn bắn ra chất lỏng của mình, cảm giác vẫn còn dư vị khiến tay vẫn đặt lên hạ thể nóng bỏng.

“Ngô, a, ca ca!” Khẽ rên rỉ, cho đến khi ý thức thanh tỉnh.

Tùy tay lấy khăn tay xoa xoa cơ thể, Mặc Nha từ trên giường đi xuống, nhặt lấy quần lót trên sàn, kéo ra giường ra cuộn vào trong ngực, không coi ai ra gì đi xuống dưới lầu, đầu đi đến chỗ máy giặt.

Trong nhà không ai, cha mẹ bởi nguyên nhân nào đó thường không ở nhà, trong nhà chỉ có hắn cùng ca ca.

Đứng bên máy giặt, nhìn dòng nước xoay tròn, nghĩ đến việc mình vừa làm, Mặc Nha trong lòng cảm thán.

Đây là lần thứ mấy hắn tự an ủi ? Hắn không nhớ rõ. Hắn như vậy là bởi vì một lần vô tình nhìn thấy quyển sách đồng tính luyến ái. Vốn chỉ là tùy ý lật giở vài trang nhưng khi hắn nhìn thấy động tác cùng tư thế trong sách, thân thể hắn lập tức có phản ứng, bởi vì nhân vật bên trong sách khiến hắn cảm thấy rất giống một người. Trong nháy mắt, hắn ý thức được chính mình có dục vọng muốn bị ôm, muốn bị người nào đó đặt ở dưới thân, mà đối tượng chính là

“Linh linh linh” Tiếng chuông cửa vang lên, Mặc Nha lập tức chạy tới cửa.

Ca ca đã trở về!

“Ca ca!” Một phen nhào vào trong lòng Sở Phượng đang muốn vào nhà, Mặc Nha cao hứng kêu lên, mặt vui vào trong ***g ngực cọ cọ. Tuy rằng dáng người ca ca không rắn chắc như hắn, nhưng hắn chính là rất thích ở trong lòng hắn cọ. Trên người ca ca có mùi thơm dịu, cảm giác thật thoải mái.

“Không được ở trong lòng ta làm nũng, nóng muốn chết!” Không kiên nhẫn nói, Sở Phượng đưa tay đẩy đầu ở trước ngực y.

“Không cần! Không cần!” Mặc Nha nhanh chóng ôm thắt lưng Sở Phượng không buông tay. Bình thường ở bên ngoài “Rèn luyện” hắn trên phương diện khí lực đương nhiên sẽ không bại dưới tay ca ca nhìn rất thư sinh.

“Buông tay!” Lớn tiếng quát, một phen đẩy Mặc Nha đang ngã người vì bị quát, Sở Phượng coi như chưa nhìn thấy Mặc Nha bước trở về phòng.

Nhìn cửa phòng đóng lại, Mặc Nha theo sau bước lại gần. Biết ca ca sẽ không khóa cửa, hắn đi vào trong phòng, tùy tiện ngồi trên giường. Nhìn Sở Phượng buông túi sách, lấy ra sách vở nghiêm túc đọc, hắn nói:

“Không nên đọc nữa, ca ca, cùng ta chơi đi!” Sau lúc tan học hắn không có việc gì để làm, một mình rất nhàm chán, thật vất vả đợi ca ca trở về. Y thế nhưng lại muốn đọc sách, đọc sách, vô cùng nhàm chán!

“Sắp kiểm tra!”

“Với ca ca sẽ không thành vấn đề. Không nên đọc sách nữa, chơi cùng ta đi!” Đoạt lấy cuốn sách trong tay Sở Phượng, Mặc Nha làm nũng nói.

Người này năm nào cũng đứng thứ nhất trong kì thi, vậy mà còn muốn đọc sách chuẩn bị nữa. Đừng nói giỡn chứ.

“Đưa ta!” Động tác đọc sách không thay đổi, Sở Phượng lạnh giọng nói.

“Không cần!” Bốc đồng nói, Mặc Nha không dám tùy tiện ném sách đi chỗ khác, sợ ca ca sinh khí. Dáng người y không rắn chắc nhưng cũng không dễ bị khi dễ. Hắn không dám trêu vào ca ca đang nổi giận!

“Một” Nhiệt độ trong phòng bắt đầu giảm xuống.

Ồ Bắc cực có phải cũng có loại cảm giác này hay không? Hẳn chẳng lẽ sẽ bị đông chết? Nhưng là.

“Hai”

“. Đưa người là được chứ gì!” Không cam lòng đem sách trả lại Sở Phượng, Mặc Nha mắt húng nói: “Ca ca xấu xa nhất, không chơi với ta!”

“Ta không giống người, nhàn rồi chơi đùa chuẩn bị kiểm tra nên lúc nào cũng chỉ đạt đúng điểm trung bình, cũng không muốn bị lấy nhiệm tế bào thấp kém!”

“Đó là chuyện không có biện pháp a. Ai bảo ta không phải học chứ!” Không để ý lời nói của ca ca, Mặc Nha nói.

Hắn chưa bao giờ để ý những lời nói như vậy, bởi đó là sự thật, cũng không biện giải gì cả. Bản thân cao hứng là được rồi, dù sao hắn cũng chưa từng thất bại, không có trở ngại gì cứ tiến từ từ!

“Vậy không cần quấy rầy ta, ta và người không giống nhau!”

“Ca ca thì tốt rồi!” Cẩn cẩn môi, Mặc Nha nũng nịu oán giận. Thấy ca ca vẫn không để ý tới hắn, đành phải đứng dậy rời đi. Xem ra hôm nay ca ca vẫn sẽ không cùng hắn chơi rồi. Ai! Thật muốn trở lại như trước kia quá!

2. Chương 2

Trở về phòng của mình, Mặc Nha nằm trên giường, mệt mỏi đắp lên giường vài phút, dang rộng tứ chi, ngửi mùi thơm ngát đậm đậm trên người. Là hương vị trong phòng ca ca, giống với mùi hương trên người ca ca. Chính là chỉ cần ngửi thấy mùi hương ấy hắn lại nghĩ đến ca ca, thân thể cũng có phản ứng. Tựa hồ bất cứ thứ, chỉ cần có quan hệ đến ca ca hoặc mùi hương của y, hắn đều có thể có phản ứng.

Tay tham nhập vào trong quần, tưởng tượng bàn tay bên trong quần là của ca ca, tình tứ âu yếm bộ vị sinh dục. Mặc Nha thấp giọng rên rỉ .

“Ân.”

Hắn lại hưng phấn !

Mặc Nha vừa rời khỏi phòng, Sở Phượng liền đặt sách sang một bên.

Đọc sách? Hắn đương nhiên không cần đọc sách, chính là không muốn nói chuyện với Mặc Nha lắm điều mà thôi. Y chán ghét Mặc Nha, chán ghét hắn mỗi ngày lộ ra khuôn mặt tươi cười, chán ghét tính cách bất cần đời của hắn, chán ghét bộ dáng đương nhiên của hắn đối với tất cả mọi chuyện, chán ghét. Vì cái gì y lại là huynh đệ với một người như vậy?

Ngay cả ở cùng một phòng với hắn y cũng cảm thấy không thoải mái. Trong lòng càng lúc càng trở nên khó chịu, Sở Phượng đẩy cửa ra tính ra ngoài hít thở không khí.

“Ngô. Ngô. Ân.”

Âm thanh gì vậy? Nghe thấy âm thanh quái dị truyền đến từ phòng đối diện, Sở Phượng cảm thấy nghi hoặc, chỉ thấy cửa phòng Mặc Nha hé mở ra, thanh âm là từ nơi đó truyền tới. Không liên quan đến y, xoay gót chân định rời đi, nghĩ nghĩ, lại quay lại đến đi đến trước cửa phòng Mặc Nha. Đối với cái âm thanh kia, y có chút tò mò.

Xuyên qua khe hở, Sở Phượng nhìn thấy Mặc Nha nằm ở trên giường, đưa tay vói vào trong quần. Bộ dáng đó là. Hắn đang tự an ủi!

“Ân. Ca, ca ca.”

Nghe xưng hô từ miệng Mặc Nha kêu lên, trong lòng Sở Phượng lập tức dâng lên một trận khó chịu. Hừ, quạ đen chính là quạ đen, chẳng những làm ra loại chuyện không trong sạch này, còn muốn lôi kéo y cùng làm. Dơ bẩn!

Vốn định lớn tiếng quở mắng hành vi Mặc Nha, Sở Phượng bỗng nghĩ lại. Từ từ, đây cũng không phải là phương pháp không tồi. Có thể hảo hảo ngoạn a. Vừa lúc y gần đây nhàm chán không biết nên như thế nào để phát tiết!

“Ân. Ca. Ca ca. A.”

“Người gọi ta?” Mở cửa ra, Sở Phượng nghiêng người dựa vào cạnh cửa, đưa cọt nhìn trò hề của đệ đệ đang nằm trên giường.

“A, a! Ca, ca ca! A –” Kêu to vì bị dọa, Mặc Nha ngồi dậy, quên mất tay vẫn còn đang ở bên trong nắm lấy phân thân, không chú ý phân thân vừa mới cương lên.

“Rất đau? Để ta xem nào.” Đi đến trước giường, Sở Phượng làm thế muốn nhìn chỗ đau của đệ đệ một chút.

“A, không, không cần!” Vội xua tay, thân mình theo bản năng lùi về phía sau.

Ca ca như thế nào lại nghe thấy, gian phòng của hắn có thiết bị cách âm, chỉ cần đóng cửa lại. Nhìn đến cánh cửa dễ dàng bị đẩy ra, Mặc Nha trong lòng âm thầm kêu tao. Hắn thế nhưng đã quên đóng chặt cửa phòng. Thật là xấu hổ. Phải làm sao bây giờ? Ca ca thấy được, ca ca liệu bởi vậy mà chán ghét hắn hay không?

“Sao lại không cần chứ? Người xem, bộ dạng đứng lên của người nhìn có vẻ rất đau a. Để ta xem xem.” Làm bộ như quan tâm nói, Sở Phượng ngồi vào bên giường, lôi ra bộ phận của Mặc Nha trong quần rộng mở, nhìn phân thân sưng đỏ, tay nắm lại một chút.

“A –” Đau đớn kêu lên một tiếng, Mặc Nha cả người run lên, phân thân càng thêm hưng phấn ngạnh thẳng.

“Rất có tinh thần a!” Xấu xa lấy tay cầm trụ nó.

“A. Không. Ngô.” Bỗng bị nắm lấy, Mặc Nha cảm nhận khoái cảm không thể khống chế được lan toàn thân khiến hắn chỉ có thể thấp giọng thở dốc.

“Không? Là muốn a! Người không phải vừa rồi còn gọi ta sao, chính là muốn ta đối đãi như vậy với người!” Cầm lấy, tay bắt đầu chuyển động lên xuống. Loại sự tình này y không biết nhiều lắm, chính là xem qua trong sách của thằng bạn. Vốn chỉ là thử xem mà thôi, không nghĩ rằng thứ trong tay bởi vì động tác của y mà càng trở nên lớn hơn. “Nhìn xem, trở nên lớn như vậy. Được ta đụng vào liền thoải mái như vậy sao?”

“A. A a. Ngô. A. Hô. A.” Ý thức được là tay ca ca đang cầm lấy mình, không phải ảo tưởng của hắn, xúc cảm chân thật khiến Mặc Nha nhanh chóng đạt tới cao trào.

“Thật là bẩn!” Nhìn thấy trên tay đều là *** của đệ đệ, Sở Phượng chán ghét rút khăn tay ra lau khắp tay. Nhìn Mặc Nha vô lực nằm trên giường, ***g ngực rắn chắc bởi vì cố ổn định hô hấp mà chậm rãi phập phồng, chất lỏng bắn ra dính đầy trên bụng, ánh mắt mờ mịt nhìn y, hiển nhiên vẫn chưa từ cơn khoái cảm mà khôi phục.

Không biết vì sao, Mặc Nha như vậy nhưng lại cho y một loại cảm giác phiến tình, khiến y cũng có dục vọng. Điều này làm Sở Phượng sinh khí, y thế nhưng bởi vì biểu tình vừa cao trào của con quạ đen này mà có phản ứng. Y là phượng, như thế nào có thể có dục vọng đối với con quạ đen thấp kém này.

“Có muốn không?” Đứng lên, Sở Phượng kéo khóa quần, lộ ra phân thân cương cứng, “Muốn ta ôm người không? Nói muốn vậy thì liếm nơi này, nếu người muốn!”

Nghe lời nói của ca ca, ánh mắt mờ mịt của Mặc Nha bắt đầu có tiêu cự. Nhìn ca ca, lại nhìn phân thân trước mắt, ‘Muốn ca ca ôm hắn phải liếm phân thân ca ca!’ yêu cầu như vậy cứ đảo quanh trong đầu hắn. Đáp án là nhất định, hắn muốn ca ca ôm hắn, cũng muốn hương vị của ca ca!

Đứng dậy quỳ gối trên giường, Mặc Nha hé miệng, ngậm lấy phân thân mà hắn khát vọng đã lâu, dùng sức mút vào .

“Ăn ngon không?” Ngón tay luồn vào mái tóc Mặc Nha, Sở Phượng có chút cảm giác đứng không nổi. Không ngờ phân thân bị người khác liếm cảm giác lại thoải mái như vậy, nhất là khi người liếm lại là đệ đệ y ghét nhất. Nhìn bộ dáng đệ đệ thấp hèn như vậy làm cho tâm tình phiền muộn của Sở Phượng được phát tiết. Xem ra y tìm ra phương pháp rồi. Vũ nhục Mặc Nha như vậy, không nghi ngờ gì nữa, đó chính là phương pháp tốt nhất để y trút giận.

Không thể nói chuyện đành lấy gậy đầu tỏ vẻ, Mặc Nha dường như liếm phân thân ngon lành. Cho đến khi từ gốc đến đỉnh đều dính đầy nước bọt, tựa hồ vẫn chưa thỏa mãn, dùng đầu lưỡi liếm thật túi phía dưới.

“Thật không nghĩ tới, đệ đệ của ta lại là kẻ cơ khát như vậy, thích bị nam nhân làm, ân!” Lời lẽ châm chọc không ngừng nói ra, nhìn Mặc Nha chút không phản kháng cam chịu khiến Sở Phượng cảm thấy thực thích!

“Ta, ta thích ca ca, không thích bị nam nhân làm!” Mặc Nha ngẩng đầu biện giải cho mình. Hắn chỉ cần ca ca.

“Vậy người thích bị ta làm?” Nâng cằm hắn lên, Sở Phượng hỏi.

Nghe biện giải của Mặc Nh, khiến Sở Phượng có cảm giác hiếm có. Nguyên lai quạ đen cũng có chuyện phải lưu tâm!

“Thích!” Trả lời không chút lo lắng đến hậu quả, Mặc Nha hiện tại thậm chí muốn ca ca ôm hắn, những thứ khác hắn đều không muốn nghĩ đến.

“Vậy tiếp tục, ta vẫn chưa thấy đủ!” Một phen ấn đầu Mặc Nha xuống, để hắn nhìn phân thân vẫn đang hưng phấn của mình, Sở Phượng đối với lời nói thẳng thắn như vậy của Mặc Nha cảm thấy phiền lòng.

Nghe lời y, dùng một bàn tay xoa nắn phân thân vểnh lên lên thành đường cong, đem đỉnh ngậm lấy, rồi lại phun ra, lấy đầu lưỡi ma xát lên xuống. Khi linh khẩu chảy ra chất lỏng trong suốt, Mặc Nha lập tức dùng đầu lưỡi liếm vào miệng.

Lần đầu bị người khác khẩu giao, lại kịch liệt như vậy, Sở Phượng chịu không nổi không ngừng rên rỉ, khi sắp bắn lập tức túm lấy tóc Mặc Nha kéo hắn tách ra, thở phì phò nói: “Xoay người sang chỗ khác.”

Mặc Nha liếm đến hưng phấn không hiểu ý của Sở Phượng, nhưng hắn vẫn cứ xoay người sang chỗ khác, cảm thấy Sở Phượng ở phía sau lưng đẩy hắn một phen. Khi hắn mới vừa dùng hai tay chống lên giường, y kéo quần lót hắn xuống, thủ vồ về cánh mông lộ ra, vuốt huyết khẩu khép chặt.

“Ân. Ân. Ca. . . Ca ca. A.” Cảm giác u huyết bị ca ca sờ làm Mặc Nha hưng phấn đến run rẩy, khi cảm thấy ngón tay hướng bên trong tham nhập hắn càng phát ra âm thanh thỏa mãn.

Bên trong không phải là ngón tay của hắn, là của ca ca. Ca ca đang ôm hắn!

Chỉ nghĩ như vậy, Mặc Nha liền thoải mái vắn vẹo mông, u huyết theo hô hấp phun ra nuốt vào ngón tay đang ở bên trong.

“Muốn bị ta làm đến vậy sao? Vậy phải thỏa mãn người mới được!” Chán ghét nhìn động tác của Mặc Nha, Sở Phượng rút ngón tay ra, đem phân thân mình thô bạo sáp nhập hậu diện Mặc Nha.

“A — a. A. A ân. A. . . A.” Bị đột nhiên sáp nhập không được báo trước, đau đớn khiến nước mắt Mặc Nha chảy xuống, ngón tay nắm chặt ga giường.

“Thực thoải mái, ân!” Không ngừng tiến vào trườn sáp, chút không quan tâm đến Mặc Nha có chịu được hay không, Sở Phượng chỉ buồn bực nghĩ muốn đem dục vọng tăng vọt phát tiết ra.

“A. . . A a. Ca ca. Ca ca. Nha a. A.” Hắn nóng quá! Cũng rất thoải mái! Cảm thấy ca ca đang ở trong cơ thể hắn làm Mặc Nha cảm thấy thỏa mãn. Chỉ cần có thể được ca ca ôm, vô luận ca ca làm gì với hắn, hắn đều nguyện ý.

“Ta chưa bao giờ biết đệ đệ của ta lại *** đãng như vậy, thật sự không có biện pháp a!” Thở dài nói, Sở Phượng nhanh chóng sáp nhập vào bên trong, ý định đâm vào thật sâu.

“Mau. Mau nữa một ít. A. A. Ca ca. A.”

Phân thân ở trong u huyết càng lúc càng trưởng lớn, mãi cho đến khi đạt tới cao trào, tay Sở Phượng đưa về phía trước cầm phân thân Mặc Nha, cảm giác sắp bắn khiến y không chịu nổi dùng sức nắm.

“A A Đau A Ca ca Không Ngô a A a a” Phân thân bị nắm chặt vô cùng đau đớn thống khổ khiến Mặc Nha điên cuồng vận vẹo thân thể, hạ thân lại không ngừng co chặt lại, cho đến khi cảm thấy bên trong một trận ầm ứt dính dính bắn vào, hấn cũng bắn ra.

Ca ca ở trong thân thể hấn, bắn ở bên trong hấn, tràn ngập thân thể hấn. Ca ca!

Lần đầu cao trào, Sở Phượng mệt mỏi nằm sấp trên người Mặc Nha thở, mà Mặc Nha cũng như thế, hai người duy trì tư thế kết hợp trong chốc lát. Sở Phượng ổn định lại trước lập tức đứng dậy rút phân thân ra, khó tin nhìn Mặc Nha quỳ gối nằm sấp xụi lơ trên giường trước mặt y.

Y lại có phản ứng? ! Sao có thể! Chẳng lẽ nói y đối với Mặc Nha cũng có dục vọng?

Lại nhìn u huyết thuận theo hô hấp mà hé ra hợp lại, mong muốn tiếp tục làm cái loại hành vi dục vọng thấp hèn với Mặc Nha lập tức tăng lên. Thật sự là đáng chết!

Không muốn tiếp tục, Sở Phượng lập tức xoay người rời đi, khi đang xoay người lại bị Mặc Nha gọi lại.

“Ca ca!”

“Làm sao?”

“Ta, ta thật sự thích ca ca, ta sẽ thực nghe lời, cho nên, không cần chán ghét ta!” Hấn rất sợ, sợ ca ca bởi vì sự việc này mà không để ý tới hấn. Điều đó khiến hấn rất thống khổ!

Mặc Nha thích y? Sẽ nghe lời?

“Thật sự?”

“Ân?”

“Ta nói gì người đều sẽ nghe theo?” Sở Phượng xoay người hỏi.

“Ân!” Vội gật đầu, rất sợ ca ca không tin hấn, Mặc Nha khẽ động đậy, “Ngô, đau quá!” Nghe người ta nói lần đầu làm sẽ rất đau, hấn vốn không tin, không nghĩ tới, thật sự rất đau!

“Phải không? Người có muốn ta nói với cha mẹ chuyện này không!”

“Ách? A! Ta đã quên!” Nghe Sở Phượng nói, Mặc Nha mới nhớ tới hấn cần phải suy xét kỹ vấn đề trước đã.

“A, ha hả, người a!” Bất đắc dĩ lắc đầu, Sở Phượng cười trở về giường, ngồi bên cạnh Mặc Nha, vỗ vỗ đầu hấn, ôn nhu nói: “Thật sự đáng yêu!”

Không nghĩ tới tâm tình cha mẹ sau khi biết, việc đầu tiên nghĩ đến lại là có thể bị y chán ghét hay không. Đệ đệ y lúc này thật sự đáng yêu, nếu Mặc Nha để ý tâm tình của y như vậy, vậy y đương nhiên sẽ bồi hấn ngoạn ngoạn thật nhiều!

Ca ca nói hấn đáng yêu!

Có chút mặt đỏ, Mặc Nha lộ ra thần sắc vài phần thẹn thùng, khờ dại cúi đầu. Đây là lần đầu tiên ca ca nói chuyện ôn nhu với hấn. Thật cao hứng!

“Ta sẽ không chán ghét người!”

“Thật sự?” Đầu đang cúi xuống bỗng nâng lên, đồng tử màu đỏ lóe sáng, có chút không thể tin được điều vừa nghe được.

“Đương nhiên!” Người chính là món đồ chơi phát tiết về sau của ta, trước khi mất hứng ta đương nhiên sẽ không chán ghét người! “Bởi vì ta cũng muốn ôm người!”

Điều này là sự thật. Không rõ nguyên nhân vì sao mà bản thân đối với Mặc Nha lại nổi dục vọng, cho nên phải tìm hiểu cho mình bạch trước đã. Sở Phượng cũng không hy vọng chấm dứt quan hệ như vậy. Cảm giác ôm Mặc Nha cũng không tồi!

“Ca ca!” Mặt càng đỏ lên cúi đầu. Biết ca ca cũng muốn ôm hấn, Mặc Nha trong lòng vô cùng cao hứng không thể nói nên lời.

“Người không thích?”

“Không phải!”

“Vậy còn ngưng ngưng gì nữa. Người như vậy lại khiến ta tưởng người không muốn ta ôm người!” Cảm thấy bộ dáng Mặc Nha đỏ mặt rất đáng yêu, Sở Phượng trêu chọc hấn.

“Ta, ta như thế nào lại không thích!” Mặc kệ tất cả, đối với lời nói của ca ca hấn đều thừa nhận. Ai bảo hấn thật sự thích ca ca, nghĩ muốn bị y ôm, nghĩ muốn. Chỉ cần nghĩ muốn là hấn liền có phản ứng, chính là hiện tại nếu nói ra dường như không ổn!

“Vậy được rồi, chuyện này ta sẽ không nói với cha mẹ, vì đây là bí mật giữa hai chúng ta!” Thần bí nói bên tai Mặc Nha, ngửi mùi mồ hôi trên người hấn, không hiểu vì sao dục vọng lại tăng lên.

“Hào!”

“Còn có!”

“Ân?”

“Ta lại muốn người!”

Biết ca ca cũng có ý nghĩ như hấn, Mặc Nha cao hứng ôm ca ca, thỏa mãn dục vọng một lần nữa đẩy lên của ca ca.

“Ân. A. Ca ca.”

Âm thanh như vậy không phải vì hấn tự mình an ủi phát ra, mà là ở trong lòng ca ca phát ra. Mặc Nha lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Hấn đã trở thành người yêu của ca ca!

3. Chương 3

Mười sáu tuổi, đó là thời điểm gian khổ hoàn thành sơ trung năm ba, nếu thành công sẽ tiến vào năm thứ nhất trường cao trung lý tưởng. Nghĩ đến những gian khổ không ngừng phía trước, sau bước vào cao trung tất nhiên không ai sẽ vì kì thi ba năm mà tiếp tục cố gắng, thậm chí trước tiên phải chơi đùa thống khoái đã.

Bach Điều học viện tuy là trường học nhận học sinh rộng rãi, nhưng phân bố lớp sẽ dựa vào thành tích để sắp xếp. Chắn chắn, người có thành tích tốt nhất tất nhiên là ở lớp A, mà những học sinh còn lại thành tích không tốt sẽ vào lớp thấp hơn. Trong đám tân sinh năm nhất, có hai người là được công nhận là không dễ chọc vào:

lớp trưởng[1]

lớp A Sở Phượng cùng lớp trưởng lớp F Mặc Nha!

Lớp trưởng lớp A Sở Phượng, thành tích nhập học đứng đầu, bởi vẻ tuấn mỹ bên ngoài của y nên giành được danh hiệu “Vương tử”. Còn vì sao lại khó dây vào, rất đơn giản, ở đâu có

suất ca[2]

ở đó có đội thân vệ. Bình thường tên nào mà chọc vào Sở Phượng, trước khi Sở Phượng ra tay đã bị đội thân vệ của y trong tối lặng lẽ giải quyết. Cho nên đến bây giờ, trong mắt mọi người, Sở Phượng vẫn là một vương tử hào hoa phong nhã.

Lớp trưởng lớp F Mặc Nha, thành tích thường thường, nguyên nhân có danh là bởi hắn trong lễ nhập học đã cùng học trưởng năm trên đánh nhau. Chỉ mới mười sáu mà đã đánh ba sinh viên năm ba và năm tư đến mức phải nhập viện một tháng. Từ đó xuất hiện danh hiệu rất kêu, khuôn mặt suất khí cởi mở được mọi người trong trường phong làm “Thái tử”.

Bởi vậy, khi nhìn thấy hai người kia thỉnh cần phải rất cẩn thận, bằng không sẽ đến bệnh viện đăng ký một chỗ! Bất quá, những kẻ không cẩn thận thỉnh thoảng lại xuất hiện, tựa như hiện tại.

“Oa, không cần đánh, không cần đánh. Là ta không đúng, là ta không đúng. Van cầu người không cần đánh!” Gã học trưởng bị đánh đến mặt mũi bầm dập kính cầu xin tha thứ, run sợ trước nắm đấm giơ lên chuẩn bị hạ xuống.

“Không đánh? Người không phải cuồng ngạo lắm sao? Không phải rất xem thường ta sao? Hiện tại như thế nào lại cầu xin tha thứ? Học trưởng?” Hô to một tiếng “Học trưởng”, Mặc Nha cười ngọt, trong lòng đối với kẻ vừa rồi còn cao khí ngang ngược nay lại nhanh chóng nhận thua như vậy cảm thấy thật nhàm chán. Thật sự là đồ bỏ đi!

“Vừa, vừa rồi là ta không đúng, van cầu người không cần đánh nữa!” Nhìn Mặc Nha túm lấy áo, gã học trưởng năm trên không khỏi thâm ảo não mình vừa rồi thật ngu ngốc, quen thói cứ huých phải người khác một chút là mắng chửi, kết quả nói ra những lời thô tục. Gã thật xui xẻo!

Bất quá cũng thật là kỳ quái, Mặc Nha mới mười sáu tuổi, vóc dáng cao lăm cũng chỉ có 1m75, so với gã cao 1m89 chênh lệch rất nhiều, như thế nào gã lại bị đánh đến thảm thương như vậy. Lúc mới bắt đầu gã còn không tin đánh trả, cho rằng với ưu thế cơ thể của mình sao có thể thất bại trước tên tân sinh năm nhất này, kết quả hiện tại, gã cảm thấy gã có thể quay về được nhà là rất may mắn rồi. Nhìn đồng tử màu đỏ của Mặc Nha bởi hưng phấn mà càng lúc càng đậm, can đảm của gã cũng càng lúc càng nhỏ.

“Không đánh?” Híp hai mắt hỏi, thấy học trưởng gật đầu như già tởm, Mặc Nha buông tay, lạnh lùng nói một tiếng: “Cút!” Gã học trưởng bị đánh đến mức như đầu heo lập tức té chạy mất.

“Như thế nào lại đánh nhau?” Chờ gã học trưởng năm trên chạy về dãy lớp học, Sở Phượng tránh ở gốc cây bên kia đi tới, cau mày nói.

Chính là trong thời gian nghỉ trưa tìm một chỗ để đọc sách lại gặp được Mặc Nha đang đánh người, đây là lần thứ mấy rồi? Sao y lại “may mắn” như thế, cơ hồ mỗi lần thái tử đánh người y lại trong lúc vô ý nhìn thấy?

“Ca ca!” Biểu tình lãnh khốc thoáng chốc biến thành con chó nhỏ dính lấy người khác, Mặc Nha chạy đến trước mặt Sở Phượng, vui vẻ ôm y.

“Câm miệng, không phải đã nói trong trường không được gọi ta là ca ca sao?” Thói quen luôn đẩy Mặc Nha ra, đối với việc hắn mỗi ngày dính lấy có chút không chịu nổi, chán ghét đều hiện lên trên mặt.

“Nhưng nơi này không có ai!” Cảm thấy lực đẩy ra hắn ra không lớn, Mặc Nha tiếp tục ở trong ngực Sở Phượng làm nũng.

Ở trường học, hắn là thái tử, ca ca là vương tử, hai người ngoại trừ cùng là tân sinh năm nay, những thứ khác đều không liên quan đến nhau. Không ai biết quan hệ giữa bọn họ! Không thể gọi Sở Phượng là ca ca, đó là điều ca ca bắt hắn đặc biệt phải tuân thủ từ khi đang học năm thứ năm ở tiểu học. Hắn không hiểu rõ, nhưng cũng đồng ý, dù sao về đến nhà là hắn có thể gọi. Dần dần, việc hắn và Sở Phượng là huynh đệ trở thành bí mật, không ai biết cả.

Hồi nhỏ thống khoái đáp ứng, kết quả là trong bốn năm Mặc Nha cảm thấy thật thống khổ. Ở trường học không thể với nói chuyện ca ca, không thể tiếp xúc với ca ca, tan học không thể cùng nhau về nhà, còn có còn có, trong tình huống phải chào hỏi đều phải gọi ca ca là “Sở

đồng học[3]”. Cảm giác không được tự nhiên làm Mặc Nha muốn khóc, cũng không dám không nghe theo. Cho nên Mặc Nha đặc biệt quý trọng cơ hội được ở cùng một chỗ với ca ca, mỗi khi có cơ hội liền dính lấy không rời. Ai bảo hắn thích ca ca đến mức không thể nào hình dung được!

“Quả là vậy!” Đưa mắt nhìn xung quanh, vị trí bọn họ hiện tại là một góc ẩn mật nhất của vườn trường, cây cối cùng bụi cỏ bao xung quanh, cho dù từ phòng học ở tầng cao nhất cũng không nhìn thấy tình huống sau bụi cỏ, “Người đánh người đều chọn nơi này?”

“Đúng vậy, để tiện xử lý. Trong vườn trường đánh nhau dễ khiến người khác chú ý, hiệu trưởng nói cho ta biết nếu muốn đánh người thì nơi này khác thích hợp, ta xem qua cũng cảm thấy như vậy.” Vừa trả lời vừa đem mặt chôn trong ***g ngực Sở Phượng, Mặc Nha thỏa thích ngửi mùi hương trên người Sở Phượng.

Mùi xà phòng thoang thoảng, là nhãn hiệu “Lực sĩ” mà hắn thích nhất, ngửi thấy nó là cảm thấy say lòng người.

Hiệu trưởng nói cho biết?

Đổi này tin này chỉ có thể bắt đầu dĩ lắc đầu. Hiệu trưởng trường học của bọn họ đích thật là “sủng” Mặc Nha, có người đánh nhau trong trường có thể sẽ bị khấu học phân, Mặc Nha đánh nhau còn lại cung cấp địa điểm. Ai! Bất quá. Có ý tứ hàm xúc khác nhìn chung quanh một lần, nơi ẩn mật như vậy đích xác thích hợp để làm rất nhiều việc.

“Mặc Nha!”

“Ân?”

“Ta muốn người!” Nói xong, một tay của Sở Phượng từ phía sau tham tiến vào trong quần áo Mặc Nha, tay kia vói vào trong quần không có đai lưng trở ngại, xuôi theo bắp đùi đi xuống, xoa nắn u huyết khép chặt.

“A. Ân. Ca ca. A.” Khẽ rên ra tiếng, Mặc Nha không được tự nhiên vặn vẹo vòng eo, lại khiến tay Sở Phượng thuận lợi hoạt tiến vào u huyết của hắn, vuốt ve nội bích mềm mại.

“Người cũng rất muốn đúng không!” Trên miệng nhếch lên nụ cười thỏa mãn, Sở Phượng bắt đầu gia nhập ngón tay, không để cho Mặc Nha có thời gian thở dốc nhanh chóng nhét vào.

Thời gian nghỉ trưa rất nhanh qua, phải mau chóng làm.

“A. . . A. Ca ca. A. Chậm. Chậm một chút.” Mặc Nha chịu không nổi kêu lên, chưa kịp thích ứng đã bị ngón tay nhanh chóng gia nhập, đau đớn khiến hắn nắm chặt quần áo Sở Phượng.

“Nghỉ trưa rất mau hết, không thể chậm!” Bàn tay tham tiến quần áo thô bạo kéo cao y phục của Mặc Nha. Sở Phượng cúi đầu hôn lên người hắn, hàm chứa nhũ thủ nhỏ, dùng răng nanh khẽ cắn, có loại cảm giác như thế nào cũng không đủ.

Từ sau khi cùng Mặc Nha lần đầu tiên phát sinh quan hệ y bản bị chuyện thi cử, đến bây giờ đã một tuần không chạm vào Mặc Nha. Chưa từng nghĩ rằng loại dự vọng này chỉ cần thử qua một lần là khó có thể khống chế, có lần đầu liền muốn lần thứ hai. Bình thường còn có thể giả bộ như không có việc gì, nhưng chỉ cần Mặc Nha vừa tiến vào tầm mắt y, y liền vô pháp chuyên tâm. Hiện tại chính là như vậy. Y luôn tự tin vào khả năng tự chủ của mình, vậy mà chỉ cần bị Mặc Nha va chạm cọ cọ nó liền biến mất không còn dấu vết, chỉ nghĩ đến việc đem Mặc Nha đặt ở dưới thân, điên cuồng ở trong cơ thể hắn làm hành vi tối nguyên thủy. Âm thanh của Mặc Nha chỉ khiến y càng muốn tiến thêm một bước.

“A. A ân. Ân. Ca. Ca ca. Ân.” Hiểu được rằng dù hắn nói như thế nào đi nữa cũng vô dụng, thân mình Mặc Nha hơi cong về phía trước, dựa vào lưng Sở Phượng, tiếp nhận nụ hôn của Sở Phượng. Hắn cũng rất muốn ca ca!

Cảm thấy không gian mà ngón tay đưa vào bắt đầu mềm đi một ít, Sở Phượng túm lấy chân Mặc Nha ép xuống ngực, thân thể Mặc Nha ngã về phía trước. Một tay cởi quần mình ra rồi cởi quần Mặc Nha, nâng hai chân hắn lên, rút ra ngón tay ra đồng thời đem phân thân đang hưng phấn sáp vào.

“A. Đau. Ca ca. Đau quá.” Chỉ dùng tay mở rộng bên trong, không có chất lỏng bôi trơn liền đi vào khiến Mặc Nha đau đớn, thân thể cong lên phía trước, cánh móng cực lực đè xuống nhằm giảm bớt thống khổ.

“Câm miệng! Người muốn cho người khác nghe thấy sao?” Không kiên nhẫn nói, Sở Phượng ra sức đẩy hạ thân về phía trước, nghĩ muốn nhập càng sâu.

“A Ca ca. Không. Không cần. Đau.” Nghe cảnh cáo của ca ca, âm thanh Mặc Nha thấp xuống, thỉnh cầu ca ca đừng khiến hấn quá đau.

“Không cần? Người xác định? Không nghe lời ta nói?” Bật ra lời cảnh cáo, Sở Phượng căn bản không nghĩ đến tâm tình của Mặc Nha, chỉ nghĩ mau chóng đem dục vọng đọng lại phát tiết ra ngoài rồi trở về lớp. Bên trong khô ráo của Mặc Nha theo bản năng khiến y không thể tùy ý chuyển động, y vội phóng túng dục vọng của y nhưng không cách nào thực hiện được.

“Ngô. Ca ca. A . . . A A a.” Mặc Nha cảm giác cơ thể như bị xé rách, cho dù là lần đầu tiên với ca ca cũng không đau như vậy!

Huyết khẩu đau rát, chỉ cần khẽ cử động liền đau đớn khiến nội bích cơ thể hấn càng co rút kịch liệt, theo bản năng muốn đem nguyên nhân làm cho thống khổ hấn đuổi khỏi ra cơ thể.

“Mặc, Nha!” Sở Phượng nghiêng răng nghiêng lợi nói, đối với động tác của Mặc Nha làm cho hấn nhanh chóng sụp đổ, còn chưa tới đạt chỗ sâu nhất đã đem *** bắn vào trong cơ thể Mặc Nha. Điều đó khiến y vô cùng tức giận.

“Ấn.” Cảm thấy đau đớn giảm bớt hơn nhiều, Mặc Nha cử động thân thể, lập tức cảm thấy dục vọng của ca ca ở trong cơ thể hấn lại ngạnh lên.

Sở Phượng cũng cảm nhận được điều đó, hai tay chống mặt đất, cân nhắc có nên tiếp tục làm một lần nữa không. Y ở trong cơ thể Mặc Nha vẫn chưa đạt đến thỏa mãn.

“Đương đương đương” Tiếng chuông vang lên chấm dứt giờ nghỉ trưa, mười phút nữa sẽ vào lớp!

Nhanh chóng từ trong cơ thể Mặc Nha rút ra, Sở Phượng đứng lên, rất nhanh đem quần áo hỗn độn sửa sang lại hảo, thoáng nhìn qua Mặc Nha đang nằm trên mặt đất, thấy bộ dạng hấn vẫn chưa ổn định lại. Giữa hai chân mở rộng có thể nhìn thấy rõ chất lỏng màu trắng từ trong cơ thể Mặc Nha chảy ra, hỗn hợp hồng sắc tiên diễm tích trên mặt cỏ, phá lệ bắt mắt. Vết máu loang lổ khiến dục vọng y càng nổ lên, khiến y muốn tiếp tục làm một lần nữa.

“Vào học!” Cuối cùng không làm nữa, so với dục vọng bản thân, thanh danh hiện tại còn quan trọng hơn. Không quay lại nhìn Mặc Nha đang nằm dưới đất, Sở Phượng lạnh lùng bỏ lại một câu rồi đi ra khỏi bụi cây.

“Ấn. Đã biết!” Nằm trên mặt đất hô hấp khôi phục thể lực, Mặc Nha lên tiếng.

Cổ gồng ngời dậy, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, lại nhìn chính mình, Mặc Nha dứt khoát lại nằm xuống.

Vào học? Hấn như thế nào có thể đi? Ca ca không việc gì rồi. Hấn chính là cả người đau nhức, hiện tại ngay cả đứng lên cũng là vấn đề! Còn đi học được sao? Quên đi, không đi!

Dù sao thái tử hấn đây bỏ một hai tiết không học cũng chẳng ai dám nói gì. Chỉ cần có mặt đủ số tiết yêu cầu là được rồi!

Nằm hồi lâu, cảm giác thân thể năng động hơn, Mặc Nha một phát từ trên mặt đất nhảy vọt dậy.

“A –” Thất lực chịu lực mạnh, toàn bộ hạ thân lập tức đau nhức. Đau đớn khiến Mặc Nha nhe răng nhếch miệng ngồi chồm hổm, vừa rên rĩ vừa xoa thất lực cổ đứng lên. Cử động chậm rãi vài cái, cảm thấy tốt hơn nhiều, hấn sải bước đi ra khỏi bụi cây, dự định trở về lớp học

“Nhìn, nhìn xem, là Mặc Nha. Hấn thật đẹp trai nga!”

“Đó là đương nhiên, tư thế đi oai hùng hiên ngang, thật sự là vừa lãnh khốc vừa đẹp trai!”

Tiến vào phòng học vừa vịn vọt là lúc tiết học buổi chiều kết thúc, Mặc Nha đi ngang qua nơi các nữ các học sinh đang khe khẽ nói nhỏ.

Đối với âm thanh của nữ các học sinh hẳn không cho là đúng, Mặc Nha liền đi vào trong lớp, đồng học bên trong vừa thấy hẳn vào đều chào hỏi hẳn:

“Này, Mặc Nha, làm gì vậy?”

“Lại có tên gia hỏa nào không vừa mắt trêu chọc người phải không? Đánh thế nào?”

“Gần đây cẩn thận một chút nga, nhóm uỷ viên tác phong và kỷ luật lại nhàm chán muốn tìm người gây phiền toái!”

[1]

Lớp trưởng: trưởng lớp, lớp trưởng

[2]

Suất ca: Anh chàng đẹp trai

[3]

Đồng học:

Bạn học.

4. Chương 4

Ân cần thăm hỏi của mọi người cứ thế nối tiếp không dứt, theo lý thuyết một người yêu đánh nhau như hẳn đáng lẽ phải là người được những kẻ khác kính trọng nhưng không dám gần gũi, nhưng Mặc Nha lại bất đồng. So với Sở Phượng cao cao tại thượng, hẳn bình thường cá tính cởi mở, nhân duyên ngược lại tốt kinh người, so với vương tử cao cao tại thượng, học sinh lại càng thích thái tử bình dị gần gũi này hơn.

“Gần đây ngứa tay, vừa mới thư thái được một chút à!”

“Đừng nói nữa, tên đó chỉ là đồ bỏ đi!”

“Cảm ơn nhắc nhở!”

Bật cười sang sảng với mọi người, Mặc Nha tùy ý nói vài câu. Ngoại trừ thành tích học tập không bằng người khác, những bạn cùng lớp ở lớp F tốt lắm, thân thiết, quan tâm bằng hữu, hoạt bát, rất thích hợp với hẳn.

Đi đến phía trước bàn của mình, thấy túi sách đã có người thu dọn thay rồi, Mặc Nha vỗ vai cậu bạn ngồi cùng bàn bên cạnh, lộ ra nụ cười tươi, nói:

“Cảm ơn!”

Cậu bạn giúp đỡ thu dọn sách vở chỉ phát phát tay một cái, tiếp tục vùi đầu vào sách, đó người yêu đọc sách nhất trong lớp bọn họ.

Xách cặp đi ra phòng học, chào những cậu bạn đi ngang qua, Mặc Nha chuẩn bị về nhà. Đi được vài bước, hẳn cảm giác bụng có chút không thoải mái, xoay gót đi vào vệ sinh nam.

Bên trong không ai, có thể là bởi vì tan học mọi người đều về nhà hoặc ký túc xá. Đối tình huống này không quá để ý, Mặc Nha miệng khê rên, tùy tiện mở một cửa đi vào, còn chưa kịp đóng cửa lại, một người rất nhanh tiến vào, đưa tay chặn lấy cửa.

“Ai?” Quen thói vung nắm đấm tới người kia, chỉ tiếc, người không đánh được lại bị đối phương nắm chặt lấy tay, vặn ngược ra sau người, khiến hẳn xoay một vòng tại chỗ, còn suýt hôn lên bồn cầu.

“Đau, đau đau đau đau đau, đau quá, ca ca, tay của ta!” Mặc Nha kêu thảm, tay không bị nắm vịn lên nắp bồn cầu cử động thân thể để giảm bớt thống khổ vì bị vặn tay đột ngột, trong lòng thầm nghĩ cũng may

trong vệ sinh không có ai. Đường đường là thái tử trong trường thế nhưng ở vệ sinh lại bị người ta phục kích thành công. Nói ra chẳng phải khiến người ta chết cười sao!

Về phần người vào, cho dù đưa lưng về phía sau cũng có thể đoán được người đến là ai. Trong trường học có thể sử dụng tốc độ nhanh như vậy đem hấn chế trụ thì chỉ có ca ca hấn- vương tử Sở Phượng!

“Muốn đánh nhau với ta? ! Mặc Nha đã trưởng thành rồi a!” Nắm chặt lấy tay Mặc Nha, tay còn lại đưa về phía trước vuốt ve bộ phận nổi lên của Mặc Nha, “Người không tự an ủi sao? Trưởng như vậy!” Bàn tay thăm dò kéo mở khóa quần, thâm nhập vào trong quần.

“Ân. Ân. A. Ca ca. A. Người. Như thế nào.” Khí lực hai chân tựa như bị bàn tay của Sở Phượng hút mất khiến trở nên mềm nhũn, Mặc Nha đứng không nổi cong mình về phía trước, cơ thể vụn vẹo.

Hấn làm sao có thể tự an ủi được nữa! Từ sau khi cùng ca ca phát sinh quan hệ, hấn đã không còn làm nữa. Hấn cảm giác hấn đã thuộc về ca ca, ngay cả thân thể cũng vậy, cho nên ca ca không nói không chạm vào hấn, hấn sẽ không tự mình giải quyết nhu cầu sinh lý.

“Ta vẫn chưa thấy đủ, người không cảm thấy thế sao?” Bụng kề sát hông Mặc Nha, dục vọng nhẩn nhẩn suốt hai tiết học bị hấn vô ý thức vụn vẹo khiến lập tức cương lên, Sở Phượng ngoài miệng trêu đùa, động tác tay lại rất vội vàng, y buông tay Mặc Nha ra, cởi quần mình, lộ ra tính khí ngẩng cao kề sát Mặc Nha đã cởi quần.

“Ân. Ân. Ân. Ân. A.” Cánh hông co dãn đàn hồi tiếp xúc cọ cọ kẹp lấy tính khí Sở Phượng, Mặc Nha hai tay chống lên nắp bồn cầu, cảm thấy phân thân ca ca bị hấn kẹp chặt, hấn buộc chặt hông di chuyển lên xuống lấy lòng ca ca, cảm giác khó chịu bụng lúc trước đã sớm quăng đi đến chín từng mây .

“Thật sự *** đang. Thích bị làm thế sao, tiểu tao hóa!” Động tác của Mặc Nha khiến dục vọng của Sở Phượng tăng lên, đồng thời cũng khiến cơn tức giận không rõ nguyên do của y bùng lên. Y chán ghét bộ dạng *** đang hiện tại của Mặc Nha, khiến y có loại cảm giác Mặc Nha kinh nghiệm rất phong phú. Y, phi thường không thích!

Trong lòng mất hứng, động tác của tay cũng trở nên thô bạo, bàn tay nắm phân thân đi xuống phía dưới bắt lấy tiểu cầu đáng yêu, dùng sức vuốt ve, ngón trở cùng ngón giữa tận lực hướng phía sau thâm nhập u huyết mấp máy.

“A. A a. Hô. Cáp a. Ca. Ca ca. Đau quá.” Thịt túi bị kéo về phía sau thống khổ khiến Mặc Nha không ngừng thét chói tai, vụn vẹo càng thêm điên cuồng.

“Đau? Nơi này của người lại không nói như vậy. Hấp nhanh như vậy, là muốn cái gì đó thô hơn đi vào phải không!” Hai cái ngón tay ở trong u huyết trở mình giảo quanh, âm thanh *** mỹ “cô thu cô thu” trong vệ sinh không người đặc biệt vang dội, kích thích dục vọng của Sở Phượng, phía trước chảy ra chất lỏng.

“Ta. Ngô. Ngô. A. A a.” Thừa nhận lời nói của ca ca là sự thật, Mặc Nha chỉ có thể đem cơ thể càng lui về phía sau để giảm bớt thống khổ. Hấn đâu thể để mình quá đau?

“Quên không hỏi, người muốn cái gì a?” Xác định *** của mình giữa trưa bắn vào vẫn còn trong cơ thể Mặc Nha, Sở Phượng buông món đồ chơi nhỏ này ra, chuyên tâm đem *** bôi vào trong cơ thể, Mặc Nha khiến nội bích càng trở nên ướt át.

“Ta. A. Ta. Ta muốn. A.”

“Nói a!” Rút ngón tay ra, Sở Phượng kéo Mặc Nha lại để hấn đối mặt với mình, hai mắt nhìn thẳng hấn, “Dùng hành động để thể hiện, người muốn cái gì?”

Bị nhìn đến ngưng ngừng, Mặc Nha ngồi lên bồn cầu, e lệ mở ra hai chân, nói: “Muốn phân thân ca ca tiến vào, hảo muốn!”

“Vậy mới ngoan, cho người!” Nói xong, Sở Phượng đem phân thân sớm đã cương sáp nhập vào thẳng u huyết Mặc Nha, cảm giác ẩm ướt ẩm áp bên trong khiến hấn vừa tiến nhập vừa ôm chặt Mặc Nha trừu tống.

“A. Ca. Ca ca. Hảo. Hảo lớn. A. Ngô. Ân. Ân.” Phát ra âm thanh như vậy thuần túy là bắt chước được, tất nhiên là từ những đĩa phim mà nam hài đến tuổi thường hay xem, hướng chỉ hấn cũng từng tham gia xem.

“Nguyên lai *** phụ lại phát ra âm thanh tao như vậy, thật sự dễ nghe!” Châm chọc nói, Sở Phượng vừa trù động cơ thể của mình vừa hí lại hai mắt nhìn Mặc Nha, đột nhiên gia tăng tốc độ trù động.

“A. Ca ca. Ân. Hô a. Ca ca. Cáp a. Cáp a. Ca ca. A.” Hai tay gặt gao ôm lấy cổ Sở Phượng, vì lời nói của ca ca mà cảm thấy ngưng ngừng, đồng thời cũng càng hưng phấn. Ngôn ngữ loại đôi khi thật sự có thể kích thích dục vọng còn người, cho dù hấn không phải, nhưng hiện tại chính là như vậy!

“Ân. Ân. Hỉ. Thích. Ta rất thích ca ca. A.”

Tựa hồ là nhện quan hệ rất lâu, lúc này đây, Sở Phượng nhanh chóng trong cơ thể Mặc Nha đạt tới cao trào, ngay cả Mặc Nha bởi kích thích Sở Phượng mang lại cũng bắn ra.

Hô hấp từ kịch liệt dần trở nên bình ổn, cảm thấy ca ca ôm không buông, ngược lại ôm càng chặt hơn, phân thân trong cơ thể vẫn ngạnh, tựa hồ định lại làm một lần nữa. Tiếng chuông trường gõ sáu tiếng thông báo cho những người vẫn còn đang ở trường, hiện tại đã là sáu giờ!

Tiếng chuông nhắc thời gian đem Mặc từ thiên đường khoái cảm trở về, vội ở trong lòng Sở Phượng giãy dụa, “Ca, ca ca, từ bỏ, từ bỏ!” Bọn họ chung quy không thể ở trong vệ sinh làm cả đêm không trở về nhà a!

“Người nói không cần?” Đang muốn làm tiếp một lần nữa, Sở Phượng bởi vì bị Mặc Nha cự tuyệt mà tâm tình khó chịu trừng mắt nhìn hấn.

“Không, không phải, chính là, ” Nhìn chung quanh, Mặc Nha nói: “Chúng ta không thể ở lại trong phòng vệ sinh cả đêm a!” Cha mẹ thường không về nhà không có nghĩa là bọn họ sẽ không về, hấn còn nhớ cha mẹ gần đây về nhà phi thường nhiều, bởi vì sinh nhật bọn họ sắp đến !

Bị dục vọng chiếm lấy cả đầu óc, Sở Phượng nghe Mặc Nha nói mới nhớ tới bây giờ đã quá muộn, bản thân chỉ nghĩ đến việc ôm Mặc Nha giải quyết nhu cầu sinh lý mà lại quên mất thời gian về nhà cùng. Nghĩ lại, trong lớp còn có chút việc y chưa xử lý, vừa nãy ở trước cửa thấy thân ảnh của Mặc Nha liền không chút suy nghĩ mà đi theo. Thật sự là thất sách!

Từ trong cơ thể Mặc Nha rút ra, Sở Phượng không giống lần trước bỏ lại Mặc Nha mà đi, không hề nghĩ ngợi liền rút khăn tay ra ngồi xổm xuống lau khô chất long giữa hai chân Mặc Nha, khiến Mặc Nha xấu hổ nói:

“Ca, ca ca, không cần! Ta tự mình làm, người nên quay về lớp lấy túi sách rồi về nhà đi!” Thiên, hấn lại muốn rồi! Cho dù là cách khăn tay, chỉ cần là tay của ca ca, hấn cũng trở nên hưng phấn!

“Câm miệng, ồn ào nữa ta không chạm vào người!” Sở Phượng giọng điệu không vui vẻ nói, động tác tay lại cực kỳ dịu dàng, thật cẩn thận lau chùi. Bản thân vì sao lại có hành vi khác thường như vậy, y không thể nào giải thích được, chính là theo bản năng liền. Nhìn phân thân bị y lau chùi khiến ngẩng đầu lên, Sở Phượng nhưng lại cảm thấy thật đáng yêu cúi đầu hôn khẽ lên tán đầu.

“Ca, ca ca!” Bị hành động bất ngờ của Sở Phượng khiến mặt đỏ bừng, Mặc Nha nhẹ giọng nhu nhu.

Đối với động tác vừa rồi của bản thân mà sưng sờ giây lát, Sở Phượng vừa rồi đối xử ôn nhu với Mặc Nha cố ra vẻ không có chuyện gì tiếp tục lau sạch cho Mặc Nha, sau đó kéo hấn đứng lên, đem hấn ôm vào trong ngực rồi kéo quần lên cho hấn, kéo khóa quần. Một loạt động tác như thể điều đó rất tự nhiên, giống như đây là chuyện vô cùng bình thường.

Không quan tâm vì sao lại đối xử ôn nhu với Mặc Nha kẻ mà mình ghét nhất, dù sao làm cũng đã làm! Dù sao? Y sao lại dùng câu cửa miệng của Mặc Nha để giải thích cho hành động của mình?

“Về nhà thôi!” Mở cửa ra, Sở Phượng đi ra khỏi nhà vệ sinh trước rồi quay trở về lớp học, khi cầm túi sách đi ra vừa lúc nhìn thấy Mặc Nha bước đến chậm chậm đi qua trước mặt y. Y không chút suy nghĩ cầm lấy túi sách Mặc Nha kẹp dưới nách, đi về phía trước, không để ý Mặc Nha ở phía sau, tốc độ thể nhưng chậm lại rất nhiều.

Thấy Sở Phụng cầm túi sách của hắn đi ở đằng trước, tuy rằng không nói, nhưng cũng có thể hiểu được đó là sự quan tâm của y dành cho hắn. Mặc Nha cao hứng chậm rãi đuổi theo, vẫn duy trì khoảng cách nhất định với ca ca, thoạt nhìn giống như hai người không quen biết nhau đi trên cùng một con đường.

Hiện tại trước hết cứ như vậy tốt rồi, ít nhất khoảng cách giữa hắn và ca ca có thể kéo lại gần nhau hơn!

5. Chương 5

Về đến nhà, thực may là cha mẹ không có ở nhà. Theo sau vào nhà, Mặc Nha nhẹ nhõm thở dài một tiếng, lướt qua người Sở Phụng định trở về phòng, lại bị Sở Phụng giữ chặt.

“Ca ca?”

“Đi tắm!” Trong mắt lóe lên dục vọng, Sở Phụng thanh âm khàn khàn nói.

“A? A!” Nhìn thấy dục hỏa trong mắt ca ca, Mặc Nha đành phải đồng ý, ngoan ngoãn để y lôi kéo đi vào phòng tắm. Thời gian cha mẹ trở về thường cố định, nếu hơn sáu giờ mà vẫn chưa trở về thì sẽ phải chín giờ mới về. Xem ra hắn có gần ba tiếng để cùng ca ca. Nghĩ nghĩ, Mặc Nha xấu hổ mặt đỏ lên.

Đi vào phòng tắm, Sở Phụng cởi quần áo trước, chờ Mặc Nha ở trước mặt y chậm rãi cởi quần áo rồi kéo đến bên bồn tắm. Sở Phụng dựa lưng vào bồn tắm, để Mặc Nha ngồi ở trong lòng y, xác định Mặc Nha đã ở trong lòng mặc y muốn làm gì thì làm. Sở Phụng trở nên có tinh thần, không vội vã ôm Mặc Nha, ngược lại bắt đầu chơi đùa hắn. Hai tay từ nách trượt đến trước ngực, đùa bỡn đầu nhũ ngọc lên của hắn.

“Lại cứng nữa rồi? Xem ra ta vẫn chưa thỏa mãn ngươi, một lần không đủ sao? Vẫn là thích bị ta chạm vào? Nhìn nơi này của ngươi xem.” Ngón cái ở chung quanh nhũ xoa bóp liên tục, thấy bộ dáng Mặc Nha thoải mái liền hưng hăng nhéo lấy đầu nhũ, lập tức nghe thấy Mặc Nha hô đau.

“Đau quá, ca ca!” Ngoài miệng hô đau, thân thể lại càng hướng Sở Phụng dựa vào, Mặc Nha cảm thấy như vậy thật thoải mái.

“Đau? Là thích mới đúng!” Nói xong, Sở Phụng kéo tay Mặc Nha đặt trên phân thân y. Mặc Nha bắt đầu tự động xoa nắn lên xuống. Phân thân ca ca lại cứng nữa rồi. Vuốt phân thân của Sở Phụng, cảm thấy dục vọng chính mình cũng tăng lên. Đây là lần đầu tiên hắn lấy tay sờ vào phân thân ca ca!

“Nói a, vừa rồi cảm thấy sướng hay không?” Từ ngữ dung tục từ miệng Sở Phụng tự nhiên nói ra, vũ nhục Mặc Nha đồng thời cũng gây khoái cảm cho mình, y đột nhiên dùng sức nắm chặt lấy nhũ đầu của Mặc Nha kéo về phía trước, xấu xa muốn nghe Mặc Nha trả lời.

“Đau! A. Ân. Ân. Sướng.” Ngược lại, Mặc Nha nửa ngày mới trả lời được, thật sự vô cùng xấu hổ nói ra những lời này. Lập tức, thái tử cùng vương tử đổi chỗ cho nhau, nếu để các học sinh trong trường nhìn thấy khẳng định sẽ bị dọa đến bất tỉnh.

Ca ca hôm nay làm sao vậy? Trong chốc lát đối hắn hảo, trong chốc lát lại dùng cái loại từ ngữ này nói chuyện. Hảo kì quái! Trong lòng có nghi vấn cũng không hỏi ra, bởi vì Mặc Nha là bảo bảo ngoan ngoãn nhất của ca ca!

“Đau? Sướng? Là cái gì khiến ngươi sướng?” Sở Phụng vẫn không buông tha cho đầu nhũ của Mặc Nha, cúi đầu hôn lên vai Mặc Nha, theo khung xương hôn đến xương sống, lập tức, một trận tê dại truyền khắp cơ thể Mặc Nha. Hắn nhịn không được cả người run lên.

“Ca. A. Ca ca. ca ca. A. Kia. Cái kia.”

“Cái kia là cái gì?” Tay phải hướng tới giữa hai chân Mặc Nha, dùng sức cầm lấy phân thân hắn, đồng thời ngón tay dùng sức đâm vào u huyết của Mặc Nha .

“Ân. A. Phân thân. A.” Đầu ngưỡng về phía sau, vô lực ngồi phịch ở trong lòng Sở Phụng, Mặc Nha cảm thấy khí lực đều bị ca ca cướp đi rồi.

“Thích phân thân của ta khiến người sáng sao?”

“Ân. Ân. Thi. Thích.” Thiên, ca ca nói như thế nào lại sử dụng những từ ngữ không phù hợp với hình tượng của y lưu loát vậy, nghe thấy ý tứ bất hảo, bất quá lại càng hưng phấn đến mức không thể nào diễn tả được!

Nga! Trời ạ! Chẳng lẽ hần trời sinh thích bị ngược cuồng?

“Vậy người hiện tại có phải nên hỏi thăm phân thân sắp khiến người sáng này hay không?” Nói xong, Sở Phượng ôm Mặc Nha đặt trên người y, ở trong nước tiến vào trong u huyết hần.

Nhờ vào nước bơi trơn, hơn nữa lúc trước bọn họ đã làm hai lần, chất lỏng bên trong vẫn còn lưu lại, u huyết của Mặc Nha dễ dàng dung nạp phân thân Sở Phượng. Hần từ từ ngồi xuống, hỏa nhiệt ở phía sau lập tức đánh vào tràng vị của hần, bị đâm vào cả người run lên, Mặc Nha thấp giọng rên rỉ.

“Ân. A. A a. Ca ca. A. Ân. Ân.”

“Âm thanh không lúc nào cũng đứng đắn cả!” Ôm lấy cánh móng tròn của Mặc Nha tả hữu đong đưa khiến phân thân ở y trong cơ thể hần không ngừng ma sát huyết khẩu, sau đó bàn tay cũng đưa về phía trước vuốt ve phân thân Mặc Nha.

“A. Hảo. Thật thoải mái. A. Chính là nơi đó. A a. Đừng có ngừng. Ca ca đừng có ngừng a. Ta. Còn muốn.”

Cảm thấy phân thân trong tay từng đợt chặt lại, hiểu được Mặc Nha sắp tiến đến cao trào, Sở Phượng lập tức ôm hần ra khỏi bồn tắm lớn ngưỡng ở trên bồn rửa mặt, bắt đầu mạnh mẽ trừu sáp ở trong cơ thể hần.

“A. A. Ca ca. Thoải mái. A. Bên trong thật nóng. A. Ân. Ân. Mau. Mau hơn nữa. A.” Mặc Nha hai chân kẹp lấy phần eo của Sở Phượng không ngừng vịn vịn, liều mạng đem móng hướng dựa vào, muốn cảm nhận càng nhiều hơn.

Dùng sức cắm vào u huyết Mặc Nha, Sở Phượng mỗi lần đều đem phân thân rút hần ra ngoài rồi lại dùng sức đâm vào đến cùng. Bên trong Mặc Nha thực ấm áp, hơn nữa dường như có rất nhiều răng nanh nhỏ đang va chạm phân thân y, khiến căn bộ phân thân y cảm thấy ngứa ngứa.

“A. Ca ca. Ta phải. A. Ân. A. Không. Ta không được. Ca ca. Ân. A a.”

Thấy biểu tình Mặc Nha say mê chìm đắm trong tính dục, bên trong đôi môi khẽ mở, đầu lưỡi hồng như ẩn như hiện vô cùng hấp dẫn khiến Sở Phượng lần thứ ba làm chuyện khác thường. Y cúi đầu, hôn lên đôi môi Mặc Nha, cuốn lấy đầu lưỡi bị dọa định rút trở về, hàm ở trong miệng không cho nó rời đi.

“Ngô. Ngô. Ân. Ân.” Trợn to hai mắt nhìn Sở Phượng, Mặc Nha ngốc nghếch đáp lại Sở Phượng cũng đang trức trặc hôn, trong lòng đắc chí.

Ca ca hôn hần !

Hôn thật ôn nhu, giống như đang nhấm nháp, động tác dưới thân ngược lại càng mãnh liệt hơn, khiến tiếng rên rỉ của Mặc Nha càng lúc càng lớn. Sở Phượng không còn tâm tư suy nghĩ mình hôm nay vì sao lại có những hành vi khác thường, chỉ cảm thấy phân thân đột nhiên bị nhục thịt gát gao bao lấy, một cỗ chất lỏng nóng rực từ trong cơ thể Mặc Nha bùng lên. Bị cỗ chất lỏng này đốt cháy, Sở Phượng nhịn không được hung hăng dùng sức đâm vào chỗ sâu nhất, một cỗ *** đặc sệt trực tiếp bắn vào hậu đình Mặc Nha.

“Ca ca! Ta yêu người!”

6. Chương 6

“Mặc Nha!”

“Ân?”

“Người nói người yêu ta, vì sao vậy?” Nhìn lên trần nhà, Sở Phượng hỏi nghi vấn trong lòng.

Từ lần làm tình thứ hai, Sở Phượng phát giác dục vọng bản thân đối với Mặc Nha chỉ tăng lên chứ không giảm, gần đây còn hận không thể cột Mặc Nha vào bên người, cùng hắn tùy thời tùy chỗ phát tiết, hơn nữa thứ gia tăng không ngừng không chỉ là tính dục, ngay cả cảm tình đối với Mặc Nha cũng tăng lên.

Khi hôn Mặc Nha, khi nghe Mặc Nha nói với y rằng “yêu y”, y bắt đầu để ý đến Mặc Nha, chú ý tới Mặc Nha, quan tâm Mặc Nha, khi ôm Mặc Nha động tác càng lúc càng ôn nhu!

Sự tình phát triển vượt qua dự liệu của y, phát triển theo hướng y không thể khống chế được nữa. Đây không phải điều y muốn, chạm vào Mặc Nha cũng không phải là mục đích của y.

“Vì cái gì ư?” Ngắc đầu, nhìn Sở Phượng rất nghiêm túc hỏi vấn đề này, Mặc Nha cười ngọt ngào, tự nhiên nói, “Không vì cái gì a, ta chính là thích ca ca, thích đến không thể tự thoát ra được tình cảnh này. Loại tâm tình này không phải là yêu sao?”

“Thật không? Người chưa từng nghĩ đến lý do vì sao ư?” Đối câu trả lời đương nhiên của Mặc Nha cười nhạt, Sở Phượng nói: “Vậy người vì cái gì thích ta?”

Thích đến không thể tự thoát ra được chính là yêu? Không có gì lý do mà cứ yêu? Nói đùa gì vậy! Bọn họ không còn là tiểu hài tử nữa!

“Lý do? Ta nghĩ là bởi vì ta và ca ca vốn là một phôi thai sau đó tách ra a!” Tuy rằng lớn lên không giống, nhưng bọn họ quả thực là song bào thai, hẳn chỉ sinh ra sau y vài phút thôi.

“Chúng ta là dị trứng song bào thai, không phải là một phôi thai tách ra.” Lãnh đạm trả lời, Sở Phượng quyết định vứt bỏ Mặc Nha, món đồ chơi ngoan ngoãn nghe lời này. Món đồ chơi khiến y động tâm, y không cần. Nếu ngoan vui cuối cùng hậu quả là đem tình cảm chính mình ra ngoạn, y thà rằng không cần. Y không muốn thích Mặc Nha mà y ghét nhất!

“Này. . . . Ta không biết!” Thành thật trả lời, Mặc Nha cũng không biết bản thân vì cái gì mà thích ca ca, chính là hồi nhỏ rất thích bám lấy ca ca, vừa không thấy ca ca là vô cùng sợ hãi. Cho dù ca ca từ sau năm thứ năm ở tiểu học không cho hắn gọi ca ca, hắn vẫn không thay đổi ước nguyện ban đầu được ở bên ca ca. Ca ca nói gì hắn đều nghe, miễn là có thể đi theo bên người ca ca. Cho dù phát giác tình cảm bản thân khả năng không được hồi đáp rất lớn, hắn vẫn không lý khai ca ca, cũng liền thuận theo tự nhiên tiếp tục như vậy. Hiện tại ca ca đột nhiên bảo hắn nghĩ lý do, điều này đối với một kẻ luôn hành động thuận theo tự nhiên như Mặc Nha không hề nghi ngờ chính là một nan đề.

“Phải không? Vậy người có biết hay không? Ta chán ghét người!” Sở Phượng đột nhiên lộ ra nụ cười quái dị, hôn hôn hai gò má Mặc Nha, xem như lễ vật chia tay cuối cùng.

“Ca, ca ca!” Không tin vào tai mình, bật dậy ngồi lên người Sở Phượng, Mặc Nha nghĩ bản thân mình đã nghe lầm.

Ca ca chán ghét hắn! Vì cái gì? Ca ca vì cái gì lại nói như vậy? Hắn vẫn luôn nghe lời y?

“Ta chán ghét người, từ năm thứ năm đã ta đã bắt đầu chán ghét người, phi thường phi thường chán ghét người, chạm vào người cũng chỉ bởi vì nhầm chán. Hiện tại, ta đối với người a, không muốn ôm người thêm lần nào nữa!” Đẩy Mặc Nha đang ngồi trên người y, Sở Phượng xoay người đưa lưng về phía hắn, “Còn có, về sau không có sự cho phép của ta, không được tùy tiện vào phòng ta. Người có thể quay về phòng mình. Những chuyện phát sinh trong khoảng thời gian này cứ coi như là một giấc mộng!”

“Vì cái gì? Ca ca vì cái gì chán ghét ta? Ta rất nghe lời a?” Kinh hoảng kéo cánh tay Sở Phượng lắc mạnh, Mặc Nha nói, tâm bởi vì lời nói của Sở Phượng mà co rút đau đớn.

Mộng! Hấn để ý như vậy, vất vả như vậy, liều mạng truy đuổi từng bước đi của ca ca, như thế nào có thể coi những thứ tốt đẹp ấy là một giấc mộng!

“Không vì cái gì, chính là chán ghét, ta ngán lắm rồi! Mau đi ra!” Gạt tay Mặc Nha, Sở Phượng dứt khoát nhắm mắt lại, không nghe Mặc Nha nói gì nữa.

“Không. Phải. Không cần. Ta không cần! Ta không cần! Ta không cần!” Không rời đi, Mặc Nha không ngừng gào lên với Sở Phượng: “Ta không cần, ta không muốn chấm dứt với ca ca, không muốn rời khỏi người, cho dù đó là quan hệ *** đơn thuần, ta cũng không muốn. Không muốn người nói chán ghét ta, ca ca!”

“Người, ” Bị âm thanh ầm ĩ phía sau làm phiền, Sở Phượng xoay người ngồi dậy: “Người thực phiền, đi ra ngoài! Nghe được không.” Nhìn Mặc Nha ngồi ở phía sau, Sở Phượng sửng sốt. Mặc Nha khóc!

Nước mắt từ trong mắt Mặc Nha trào ra, một giọt một giọt rơi xuống giường, thấm đẫm một góc, đồng tử màu đỏ đau xót thống khổ nhìn y.

Ca ca chán ghét hấn, bản thân đã cố gắng rất lâu, cho dù cùng ca ca phát sinh quan hệ cũng cam tâm, vậy mà cuối cùng vẫn bị cự tuyệt. Tâm hấn đau quá! Đau đến không thể thở nổi! Không! Không cần! Hấn không cần!

“Không. muốn. Không. muốn. Không. muốn. bị. Ghét. Ta. Không. muốn. Ta. Không. muốn.” Miệng nỉ non lặp lại, nước mắt Mặc Nha giống như những hạt trân châu thấm đẫm ga giường trắng muốt, khóc đến cuối cùng chỉ thành tiếng rên rỉ, hai tay che miệng thấp giọng nghẹn ngào .

“Mặc Nha, người.” Nhìn Mặc Nha khóc thành như vậy, Sở Phượng nhưng lại có cảm giác tâm chính mình cũng trở nên đau đớn, vươn tay, nghĩ muốn lau nước mắt, nhưng vừa giơ tay lên đã bị Mặc Nha túm lấy.

“Ta phải làm thế nào mới khiến ca ca thuộc về ta. Nói cho ta biết đi, ca ca!” Ngẩng đầu lên, Mặc Nha hôn lên môi Sở Phượng.

“Mặc.” Chưa nói xong đã bị Mặc Nha hôn, Sở Phượng chưa kịp hiểu điều gì đã bị Mặc Nha đặt ở dưới thân, hai tay bị một tay Mặc Nha nắm trụ, cố định trên đỉnh đầu.

“Mặc Nha, buông ta ra!”

“Không cần, đừng nói buông ra, ca ca không muốn Mặc Nha sao!” Trong thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở, hai mắt chảy lệ bi thương nhìn Sở Phượng, trong mắt ánh in hình Sở Phượng, trong tim cùng đầu chỉ nghĩ muốn được ở bên cạnh người trước mắt, bất luận dùng phương pháp gì cũng được!

“Buông! Mặc! Nha! Người không nghe lời ta sao không?”

“Không cần, không cần, ca ca, phải như thế nào người mới yêu ta? Phải như thế nào người mới có thể thuộc về ta? Nói cho ta biết?” Ý thức bản thân thật sự bị ca ca chán ghét, hết thấy không thể trở về như xưa, thương tâm quá độ khiến Mặc Nha đóng chặt tâm chính mình, cự tuyệt âm thanh, bên ngoài cho dù đó là âm thanh của ca ca mà hấn yêu nhất.

“Nói cho ta biết! Ca ca!” Vừa hôn vừa hỏi muốn có được đáp án, thân thể tự nhiên hành động, trong đầu nghĩ đến một phương pháp khiến ca ca thuộc về mình. Tay hấn học theo cách Sở Phượng nắm lấy phần thân hai người ma sát cạnh nhau, tựa hồ nếu làm như vậy hấn có thể vĩnh viễn ở bên cạnh Sở Phượng.

“Mặc. Nha. Dừng. Dừng tay.” Gian nan nói, Sở Phượng lúc này mới phát hiện sự tình không ổn. Y, có khả năng, bị Mặc Nha thương!

“Không cần, không cần chán ghét ta, ca ca!” Khóc , Mặc Nha lại hôn lên môi Sở Phượng, nhẹ nhàng hôn, giống như yêu thương luyện tiếc trần bảo. Đồng tử màu đỏ đã không còn tiêu cự, vô thần nhìn Sở Phượng, toàn tâm toàn chí ý nghĩ đến việc làm....làm cho Sở Phượng thuộc về hấn. .

“Ngô. A.” Thân thể run lên, Sở Phượng ở trong tay Mặc Nha đạt tới cao trào, nhất thời quên giây dục.

“Không cần chán ghét ta, ca ca, không cần chán ghét ta. Ta sẽ thực nghe lời. Không cần chán ghét ta!” Bàn tay dính đầy *** lần mò xuống dưới, đến nơi chưa từng bị người chạm vào của Sở Phượng, tham nhập vào trong, đưa toàn bộ chất lỏng trên tay vào bên trong Sở Phượng kĩ càng bôi trơn .

Một kẻ nghe lời lại làm như thế? Nói đùa gì vậy?

Sở Phượng bị động tác Mặc Nha làm cho tức giận đến nổi điên, liều mạng vụn vẹo, ý đồ giãy khỏi kiềm chế của Mặc Nha, nhưng y đã quên, một kẻ yêu đánh nhau như Mặc Nha so với y mạnh hơn rất nhiều. Nếu không phải Mặc Nha nguyện ý nghe theo lời y, y làm sao có thể ôm được Mặc Nha thiện chiến như vậy.

“Muốn thế nào mới có thể khiến ca ca thuộc về ta? Nói cho ta biết đi!” Thì thào tự nói , Mặc Nha một tay nâng lên thất lưng Sở Phượng, để bản thân tiến vào giữa hai chân y, xâm nhập vào trong cơ thể Sở Phượng, cùng y hòa thành nhất thể, tựa hồ như vậy có thể khiến Sở Phượng thuộc về hắn.

“Đau muốn chết, Mặc Nha, không cần, mau đi ra, đau muốn chết!” Đau đớn gào lên, Sở Phượng liều mạng vụn vẹo .

“Ca ca, ca ca, yêu ta được không? !” Lần thứ ba hôn Sở Phượng, Mặc Nha vừa nói vừa khống chế không được vụn vẹo phần eo, trong cơ thể Sở Phượng trồi động cho đến khi đạt tới cao trào.

Sở Phượng lần đầu tiên bị ôm, trong khi làm dùng sức giãy dựa quá mức, kết quả đến khi cao trào bởi vì không được tiếp nhận được kích thích mà ngắt đi.

Hai mắt vô thần dần có tiêu cự. Nhìn ca ca yêu dấu vô lực nằm trên giường, hai mắt thống khổ nhắm chặt, hai tay bị y chặt chẽ cố định trên đỉnh đầu, mà phân thân chính mình, thế nhưng ở trong cơ thể ca ca!

Hắn ôm ca ca!

Kinh hoảng nhận ra bản thân vừa làm chuyện gì, Mặc Nha sợ hãi chậm rãi rời khỏi cơ thể Sở Phượng. Nhìn Sở Phượng từ từ tỉnh lại, hắn nhanh chóng từ trên giường nhảy xuống, cầm lấy quần vứt trên mặt đất chạy ra phòng.

“Mặc! Nha!” Sở Phượng mở hai mắt vừa vặn nhìn thấy Mặc Nha chạy ra khỏi phòng mình, không tìm được âm thầm cắn răng gọi.

7. Chương 7

Đối xử với y như vậy mà vẫn dám chạy trốn, y sẽ không tha Mặc Nha, tuyệt đối!

“Ân. Ân. A. Mau. A. Mau. Mau một chút nữa. A.”

Tiếng nam nhân rên rĩ cùng tiếng thở dốc truyền đến tai Sở Phượng rất rõ, nhiều loạn trái tim vốn đã không còn bình tĩnh của y.

“Chết tiệt!” Tức giận ném quyển sách trong tay về phía cánh cửa, Sở Phượng khẽ chửi thề, hai tay buồn bực vò mái tóc.

Từ ngày y chia tay với Mặc Nha, quan hệ giữa bọn họ giống như đã kết thúc hoàn toàn. Y những tưởng Mặc Nha sẽ tiếp quần quít lấy y, không nề hà kêu “Ca ca, ca ca” không ngừng. Chính là Mặc Nha chẳng những không tiếp tục bám lấy y, ngược lại mỗi ngày trốn tránh y, thậm chí mang nam nhân khác vào phòng mình, đóng cửa phòng làm những chuyện không tiện nói. Bên trong phòng phát ra âm thanh gì y đều có thể nghe được,. Cũng không phải cửa phòng Mặc Nha mở, mà là.

“Phượng nhi, ta cảm thấy Tiểu Nha gần đây có gì đó bất thường!” Mụ mụ khó có được ngày rảnh rỗi được về sớm vừa thấy y liền lôi y vào phòng nói chuyện.

“Phải không? Ta không chú ý tới!” Giọng nói theo thói quen lãnh đạm. Mụ mụ nghe thấy vậy hai mắt lộ ra sự sùng bái, bộ dáng như thể nói “Người hảo lãnh khóc”, cùng với biểu tình truy vấn y. Ác, chịu không nổi!

Mặc Nha gần đây bất thường? Hấn há chỉ là bất thường, căn bản là thất hồn lạc phách! Vô luận là ở nhà hay là ở trường, một Mặc Nha luôn hoạt bát đã biến mất, ngay cả đánh người cũng không hăng say. Nghe học sinh trong lớp hấn nói, Mặc Nha ở trong giờ mỗi ngày đều nhìn ra ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng lại thở dài, tiếp đó, ánh mắt liền trở nên thập phần ưu thương. Thần sắc cô đơn khiến danh hiệu “Thái tử” trong trường của hấn biến thành “Vương tử u buồn”!

Ở trường đôi khi y ngẫu nhiên chạm mặt Mặc Nha, chỉ là so với không gặp mặt còn tốt hơn. Khi Mặc Nha nhìn thấy y, đầu tiên luôn là sững sốt, tiếp theo là thần sắc bi thống như sắp khóc, rồi xoay người rời đi. Từ lúc đó, y vốn là vương tử bỗng trở thành tội nhân trong trường. Mọi người nhìn thấy y đều hỏi y đã làm gì Mặc Nha? Vì sao lại lộng Mặc Nha đến khóc? Y bị làm phiền đến mức ngay cả trường học cũng không muốn đến. Thật sự là, y thành ra như vậy đều là do Mặc Nha không tốt!

Nhưng mỗi khi y ngồi một mình là lại nhớ tới gương mặt Mặc Nha khi khóc. Đồng tử màu đỏ đau thương ngay cả trong mộng cũng thường xuyên xuất hiện, tựa như in hằn tỏng đầu y, làm như thế nào cũng vô pháp quên đi. Trong lòng bởi vậy mà ả ả đau. Mỗi khi từ mộng bừng tỉnh, y sẽ trần trọc không thể nào tiếp tục ngủ đến hừng đông.

T, có phải thật sự đã sai? Không nên để Mặc Nha hy vọng sau lại đánh vỡ nó? Nhìn Mặc Nha khóc, y mới ý thức được, bản thân cũng không muốn nhìn thấy hấn khóc!

“Nói như thế nào người cũng là ca ca, sao lại không chú ý tới? Không được, người phải chịu trách nhiệm, làm thế nào đó để Tiểu Nha khôi phục tinh thần.” Mụ mụ quyết đoán nói, tiếp theo kéo Sở Phượng, thấp giọng nói bên tai y: “Ta đã gắn máy nghe trộm ở trong phòng Tiểu Nha, cũng đã gắn máy nhận ở bên cạnh bàn học người. Người vừa đọc sách vừa nghe, có chuyện gì thì chú ý một chút. Không có vấn đề gì chứ!”

Không có vấn đề? Mới là lạ! Mắt trợn trắng nhin xúc động xuống, Sở Phượng không lên tiếng, đối với hành vi của mẫu thân không có cách nào cả.

Mụ mụ luôn như vậy, nghĩ làm là làm, chưa bao giờ thông báo cho bọn họ một tiếng. Tựa như trước kia, bởi vì đôi mắt Mặc Nha màu đỏ, ba ba lúc ấy cũng chỉ là tò mò hỏi một câu, mụ mụ liền lập tức cho rằng ba ba đang nói năng bất trung, không nói hai lời liền mang theo Mặc Nha mới sinh rời nhà trốn đến nhà bằng hữu ở hơn mười năm, thẳng đến khi mụ mụ bất ngờ gặp lại ba ba, nhìn thấy ba ba đứng cảm quên mình tới cứu nàng mới bằng lòng tha thứ ba ba, bất quá tại thời điểm đó ba ba cũng bởi vì gãy xương nhiều chỗ mà phải ở lại bệnh viện hơn một tháng.

Cha mẹ ly dị, đối với hài tử cũng không có ảnh hưởng gì, y bên này luôn yên lặng, sớm đã hiểu ba mẹ chỉ là cãi nhau, sớm hay muộn cũng có một ngày tái hợp, mà Mặc Nha. . . .

“Thế nào a? Phượng nhi?” Không có câu trả lời thuyết phục, mụ mụ về mặt cầu xin nhìn Sở Phượng.

“Đã biết!” Vô lực xoay đầu sang một bên, không nhìn ánh mắt mụ mụ. Dù sao, nàng nói cái gì y cũng phải đáp ứng, bởi vì mụ mụ không cho phép trong nhà có người nói từ “Không” với nàng.

“Vậy là tốt rồi!”

Tốt? Một chút cũng không tốt!

Từ đó, trong phòng Mặc Nha có âm thanh gì y đều có thể nghe thấy, ban đầu là tiếng khóc, mỗi ngày khóc đến ruột gan đứt từng khúc, miệng không ngừng nỉ non “Ca ca, ca ca”, tuy rằng thanh âm rất nhỏ, nhưng vẫn phiền khiến y ngủ không yên, lúc sau.

“A. A. A a. Ta. Ta không được. A.”

“Mẹ nói!” Xúc động nghĩ muốn xông vào phòng Mặc Nha bảo bọn họ kêu nhỏ đi một chút hoặc đến nơi khác mà làm, nhưng nếu y nói ra không phải tự tổ cáo y đang nghe trộm sao? Thật là, nói cũng không được, không nói cũng không được. Đáng giận!

“Tiểu Nha, âm thanh của người thật dễ nghe, vẫn là động lòng người như vậy!” Âm thanh nam tử khen từ ngoài phòng truyền đến, nghe dường như một nam nhân đã trưởng thành

“Học trưởng quá khen!” Âm thanh Mặc Nha thẹn thùng lại từ ngoài phòng truyền tới. Sở Phượng nghe thấy vậy trong lòng càng thêm khó chịu.

Mặc Nha cứ nhiên dùng cái loại này khẩu khí này nói chuyện với nam nhân khác ngoài y ra!

Bởi vì phòng hán không đóng chặt, cho nên bên trong phòng có thanh âm gì y đều có thể nghe thấy. Xem ra Mặc Nha cùng nam nhân kia đã “Xong việc” !

Vẫn là động lòng người như vậy? Quá khen? Nghe thấy Mặc Nha “kinh nghiệm phong phú” , khó trách khi được y ôm có thể phát ra cái loại âm thanh này. Nghe đối thoại giữa họ bọn, Sở Phượng nghe giọng điệu nam tử tán thưởng không hiểu vì sao lại dâng lên cổ hỏa vô danh.

Cảm thấy trong lòng khó chịu, Sở Phượng mở cửa ra định ra ngoài cho thoáng, người bên ngoài cứ coi như không nhìn thấy là được, nhưng xuất hiện trước mặt y cứ nhiên là một cảnh khiến y càng thêm tức giận. Nam nhân kia cứ nhiên đứng trước cửa hôn Mặc Nha!

“A, ca, ca ca!” Mắt thấy Sở Phượng đang nổi giận ùng ùng, Mặc Nha kêu lên, nhưng lại không đẩy ngay nam nhân hôn hán ra. Sở Phượng cho dù nộ khí nhanh chóng tăng lên cũng không thể phát tiết được, bởi vì nam tử bên cạnh Mặc Nha y cũng biết, đành phải hướng đối phương khom người chào, “Thánh học trưởng!” Nói xong, nhanh chóng trở về phòng tìm đồ vật nào đó để phát tiết.

“Như thế nào? Sở Phượng là ca ca người?” Nhìn thấy bóng dáng đã đi xa, Thánh Vân Tường cân nhắc nói.

Nghe Mặc Nha nói ca ca hán không thích hán, chán ghét hán, một chút cũng không để ý đến hán, gã còn đang suy nghĩ ca ca Mặc Nha là dạng người kiểu gì? Nguyên lai là vương tử trong trường a! Trước kia khi nhìn bọn họ thỉnh thoảng ở cạnh nhau gã đã hoài nghi, không nghĩ tới hai người thật sự là huynh đệ. Bất quá nhìn biểu tình vừa rồi của Sở Phượng, kia làm sao là có thể là chán ghét, không thèm để ý? Căn bản là đang ghen tị, thậm chí muốn giết đấng đồ tử đã hôn Mặc Nha là gã đây. A ha ha, nguyên lai là vẫn chưa thông suốt thôi, giống như Vân Sóc vậy!

“Đúng vậy!” Nhìn bóng dáng Sở Phượng tức giận, Mặc Nha cô đơn nói.

“Nga!” Nâng cằm Mặc Nha lên, hôn lên đôi môi khẽ nhếch lên, cảm giác rất giống với Vân Sóc, thỏa mãn nỗi khổ tương tư.

“Học trưởng!” Bị dọa, cuống quýt đẩy tay Thánh Vân Tường ra, Mặc Nha vội chùi chùi môi, ảo não nói: “Không cần lấy ta ra để vui đùa được không!” Vừa rồi bị đánh lén thành công khiến hán thực hối hận. Nếu vừa rồi không nhìn thấy ca ca, học trưởng đã không tiếp tục trêu chọc hán!

“Ai kêu người đáng yêu như vậy!” Đưa tay trở về, ngón cái vuốt vuốt đôi môi Mặc Nha, “Hình dáng đôi môi cũng thực mê người, đáng yêu cực kỳ!”

“Mới là lạ. Ở trong lòng học trưởng, Vân Sóc học trưởng mới là đáng yêu nhất!”

“Đúng vậy! Đáng tiếc hán hiện tại không có ở đây!” Nghe thấy tên của người trong lòng, ánh mắt Thánh Vân Tường trở nên tối sầm. Nghĩ đến ánh mắt Vân Sóc ai oán khi bị mang đi, Thánh Vân Tường trong lòng từng trận co rút đau đớn.

Thực xin lỗi, Vân Sóc!

Không để tâm tình mình nặng nề, Thánh Vân Tường thoải mái cười cười thay đổi tâm trạng, “Không nói chuyện nữa, sau này lại liên hệ!”

“Hảo!”

.....

Y cho rằng y tu dưỡng rất tốt rồi! Vô luận gặp phải chuyện gì cũng đều có thể khinh thường liếc mắt nhìn!

Y cho rằng, Mặc Nha đối với y mà nói chỉ là món đồ chơi! Một món đồ chơi có hay không cũng không sao cả! Y một chút cũng không nghĩ mình bởi vì tâm tình của Mặc Nha mà có phản ứng!

Y cho rằng, y quyết đối không thích Mặc Nha!

Kết quả, y bất lực phát hiện, bản thân đã quen việc Mặc Nha quần lấy mình suốt mười sáu năm sau, đã đem Mặc Nha trở thành vật sở hữu của mình, căn bản không nghĩ để cho bất cứ kẻ nào có cơ hội chạm vào hắn.

8. Chương 8

Lại là một buổi chiều đầy tiếng rên rĩ, chịu sự quấy rầy của tiếng Mặc Nha rên rĩ đến không thể nhin được nữa, Sở Phượng liêu mạng nhẩn nhin cho đến khi âm thanh dừng lại được mười lăm phút, mới quyết định đứng lên xem Mặc Nha rốt cuộc ở trong phòng làm cái gì. Tiếp tục nghe lén rồi đoán mò, y sẽ phát điên mất!

Khẽ gõ cửa vài tiếng, trong phòng truyền đến âm thanh.

“Mời vào!” Lại là Thánh học trưởng!

Kể từ ngày xuyên đến nhà bọn họ, Thánh Vân Tường học trưởng, ở trong trường chính là một nhân vật truyền kỳ. Khuôn mặt tuấn suất cùng vóc người cao khỏe khiến cho nam nhân ghen tị nữ nhân điên cuồng đắm vào, thành tích học tập lại càng tốt đến mức không ai nói được gì. Hơn nữa còn có một người nữa, dường như là do ông trời phái tới để làm tức chết tất cả các nam nhân bình thường. Ngay từ khi cặp huynh đệ song sinh Thánh Vân Tường cùng Thánh Vân Sóc mới là tân sinh nhập học lập tức đã hấp dẫn ánh mắt mọi người, cho tận tới khi y cùng Mặc Nha đến học. Cũng không phải y cùng Mặc Nha so với hai vị học trưởng đẹp trai hơn, mà là từ khi Thánh Vân Sóc đột nhiên chuyển trường, Thánh Vân Tường học trưởng cũng rất ít lộ diện. So với một người không thể nhìn thấy, đương nhiên kẻ có thể nhìn thấy càng có thể an ủi trái tim nữ sinh trung học.

Mở cửa ra, Sở Phượng đơn giản khom người chào, ngẩng đầu lại thấy một màn khiến y tăng huyết áp. Mặc Nha đang ở trong lòng Thánh học trưởng, cả hai trên người đều trần trụi, có thể nhìn thấy trong chăn lộ ra bốn chân dầy dưa. Tư thế ái muội khiến Sở Phượng lửa giận lập tức bốc cao.

Buông ra hắn, hắn là của ta!

Ý thức được suy nghĩ thoáng hiện ra trong đầu, Sở Phượng mới phát hiện được rằng, từ khi Mặc Nha thỏ lộ với y, y đã đem Mặc Nha trở thành của mình, không được ai được chạm vào!

“Có việc sao không?” Nhìn Sở Phượng đang quan sát tư thế bọn họ lộ ra biểu tình phẫn nộ, tuy chỉ là thoáng qua nhưng cũng đủ để Thánh Vân Tường trong lòng cười trộm nửa ngày, tay cố ý đặt lên đầu vai Mặc Nha nhẹ nhàng ấn xoa.

“Ân!” Được xoa xoa thực thoải mái, Mặc Nha thỏa mãn thở dài ra tiếng, thân mình hướng vào lòng Thánh Vân Tường, không thể nghĩ ngờ đã khơi mào lửa giận mà Sở Phượng mới vừa áp chế được.

“Ta tới lấy từ điển, lần trước Mặc Nha trong giờ quên mang.” Nhẩn nại! Nhẩn nại! Nhẩn nại! Ở trong lòng liêu mạng thuyết phục chính mình, Sở Phượng biểu tình bình tĩnh nói.

“Nga, muốn ta gọi Tiểu Nha dậy lấy cho người hay không?” Cố ý dùng vô cùng cách gọi vô cùng thân thiết, Thánh Vân Tường cảm thấy trêu đùa Sở Phượng muốn tức không dám tức rất thú vị. Rất giống Vân Sóc a!

“Không cần! Ta nghĩ hắn để ngay trên bàn!” Đi đến trước bàn học, Sở Phượng dễ dàng tìm thấy từ điển của mình. Mặc Nha rất yêu sạch sẽ, sách vở trên bàn học được sắp xếp phi thường ngăn nắp, hơn nữa sách vở hắn luôn đặt ở vị trí quy định, khiến người ta vừa nhìn đã hiểu!

“Vậy là tốt rồi, Tiểu Nha mệt muốn chết rồi, cần hảo hảo nghỉ ngơi. Người là ca ca cũng nên quan tâm a!”

“Đúng vậy. Không quấy rầy các người nữa. Ta về phòng, học trưởng!” Cung kính hơi khom người, Sở Phượng tận lực bảo trì tốc độ bình thường đi ra khỏi phòng Mặc Nha.

“Hảo!”

9. Chương 9

Trở về phòng mình, cố gắng đem hình ảnh Mặc Nha đang ở trong lòng Thánh học trưởng xua ra khỏi đầu, nhưng càng muốn quên đi, hình ảnh ấy lại càng hiện rõ. Thật sự chịu không nổi nữa, Sở Phượng đi ra khỏi phòng, vừa lúc chạm mặt Mặc Nha vừa mới đi ra, thấy trên người hắn mặc chiếc áo phong mà y chưa từng nhìn thấy, chắc là của Thánh học trưởng. Nghĩ đến đây, Sở Phượng đầu óc nóng lên, bắt lấy tay Mặc Nha đem hắn kéo vào trong phòng.

“Ca, ca ca?” Mặc danh kỳ diệu bị kéo vào phòng ca ca, Mặc Nha chưa kịp nói gì đã bị Sở Phượng đặt lên giường, muốn ngồi dậy nói, lại bị Sở Phượng đặt dưới thân.

“Ca.” Nghi hoặc vẫn chưa kịp nói, lời nói đã bị Sở Phượng nuốt vào trong miệng, kinh ngạc nhìn khuôn mặt tiến gần, Mặc Nha bị hôn đến loạn trí.

Ca ca vì cái gì muốn hôn hắn? Ca ca không phải chán ghét hắn sao? Không phải phải hắn không thể bước vào phòng ca ca sao? Vậy tại sao lại muốn kéo hắn vào? Vì cái gì lại muốn hôn hắn? Ca ca? !

Gặm cắn môi dưới Mặc Nha, mãi cho đến hắn khẽ nhếch lên cái miệng nhỏ nhắn, y mới theo buông tha đầu lưỡi dính đầy mật ngọt bị y cuốn lấy này giờ, xé chiếc áo phong trên người Mặc Nha ném xuống đất, tay vội vàng đưa xuống dưới vuốt ve, chạm được tam giác khổ bó sát người, liền cởi nó ra, mãi đến khi thân thể hoàn mỹ không tỳ vết của Mặc Nha lộ ra trước mặt y.

Mặc Nha là của y, trên người cũng chỉ có thể mặc quần áo của y!

“Ngô. Ca. Ca ca. Ân.” Nhìn chiếc áo phong bị vứt trên mặt đất, Mặc Nha có chút đau lòng, không biết nên giải thích với học trưởng như thế nào. Bỗng chốc, hắn bị động tác vội vàng của Sở Phượng khiêu khích cứng lên.

“Ca ca, không cần!” Vội giãy dụa suy muốn rời đi, Thánh học trưởng đang ở trong phòng đối diện. Nếu như bị phát hiện sẽ ảnh hưởng không tốt tới ca ca.

“Người nói cái gì, không cần? Người dám nói không cần? Có thể để cho người khác chạm mà lại không để cho ta chạm vào sao!” Bị Mặc Nha cự tuyệt khiến Sở Phượng càng thêm tức giận, một tay túm lấy hai tay trước ngực, tay kia sờ soạng dưới giường... Có rồi!

Đem hai tay Mặc Nha bắt chéo sau lưng, Sở Phượng bằng tốc độ nhanh nhất dùng dây nhảy mới sờ được trói hai tay Mặc Nha ra sau người. Nếu chậm, y không thể trói hắn lại được. Y khí lực không mạnh bằng Mặc Nha.

“Ca, ca ca? Không.” Giật giật, Mặc Nha sợ hãi giãy dụa .

“Câm miệng!” Buồn bực nói, Sở Phượng cúi đầu, dùng môi hôn lên từng bộ vị của Mặc Nha, cẩn thận lướt qua khuôn mặt hắn, vươn đầu lưỡi liếm huyết trên tai mãi cho đến khi hắn bị ngứa ngáy mà co rụt lại. Y trượt theo đầu vai tròn trịa xuống ngực hắn, cố ý phớt lờ nụ hoa cương thẳng, đi xuống phần bụng bằng phẳng rắn chắc, hôn trượt xuống hạ thân, hai tay khai mở hai chân hắn, một tay cầm lấy hoa hành hắn kích thích, tay kia đi vào phía sau, một ngón tay ma xát u huyết của hắn, cho đến hắn cong người tiếp nhận ngón tay y đang tiến vào, linh khẩu trào ra chất lỏng bôi trơn thuận cho ngón tay tiến vào chiếc miệng nhỏ bị rộng mở, đầu ngón tay y di động.

“Ân. Ân. A. A a. Ca ca. Ân.” Kiểm chế không được nhiệt triều trong cơ thể, Mặc Nha liềm mạng lắc lắc thân mình, ý đồ kẹp chặt hai chân để thỏa mãn chính mình.

Không để Mặc Nha nguyện ý, y kiểm trụ chân hắn, môi trượt vào bên trong đùi hắn bắt đầu khê cắn. Theo nhịp hô hấp dồn dập của hắn, đầu lưỡi y đưa huyết khẩu hắn, ngẫu nhiên khê cắn, cho đến hắn đạt tới cao trào, cơ thể run run, trong phút chốc *** từ hoa hành run rẩy trào ra.

“Đương đương” Tiếng gõ cửa cắt ngang tình cảm mãnh liệt của hai người. Nhìn cửa một chút, Sở Phượng cuối cùng quyết định đi mở cửa, trước khi đi, hắn đem hai chuỗi nạm của dây nhảy nhét vào trong cơ thể

Mặc Nha. Bên trong Mặc Nha chặt vô cùng khiến y hoài nghi Mặc Nha có thật sự phát sinh quan hệ với Thánh học trưởng hay không!

“Ngô. Ca ca. A.”

“Trước khi ta trở về không cho phép lên tiếng.” Nói xong, Sở Phượng kéo chăn che đi cơ thể Mặc Nha, bản thân đi ra mở cửa.

Cửa mở ra, đúng như y đoán, Thánh Vân Tường đang đứng ở ngoài cửa, trên người mặc kiện áo khoác!

“Học trưởng?”

“Mặc Nha ở chỗ người sao?” Cố ý nghiêng người thoáng nhìn vào bên trong, rất nhanh liền bị Sở Phượng lấy cơ thể cản trở. Đáng tiếc! Bất quá, tuy chỉ là liếc mắt một cái, cũng đủ để gã nhìn thấy trên giường Sở Phượng có ai đó, cũng có thể đoán được bên trong là ai!

“Không có!”

“Nga!” Hiểu ý cười, Thánh Vân Tường khom người thấp giọng nói với Sở Phượng: “Đừng thô lỗ với Tiểu Nha, hẳn chính là rất yêu người, ngay cả khi ở bên cạnh ta, hẳn kêu gọi tên người!”

“Ta.” Đối với lời nói của Thánh Vân Tường có chút giật mình? Sở Phượng ý đồ che dấu.

“Không thể lừa chính mình đâu, ” Võ vờ ngực Sở Phượng, “Lòng của người, không phải người là người hiểu rõ nhất sao?”

“Rõ ràng?” Nghĩ đến Mặc Nha, ngực dường như nóng lên, Sở Phượng cúi đầu, để tay lên ngực tự hỏi.

“Thế giới này không có thứ hạnh phúc người có thể đạt được dễ như trở bàn tay đâu. Mọi báu vật đều khó có được, không nên chờ đến khi mất rồi mới quý trọng nó. Thống khổ ấy người không thể tưởng tượng được đâu!” Thống khổ khi người yêu dấu không ở bên cạnh, không ai hiểu rõ hơn gã, Thánh Vân Tường nói.

Nhìn Sở Phượng đang cúi đầu tự vấn, Thánh Vân Tường giống như thấy được Vân Sóc của hai năm trước. Nếu thời điểm ấy Vân Sóc có thể hiểu được lòng gã, có lẽ trong bọn họ không ai phải ra đi. Ai, không biết hẳn nơi xa có tốt hay không? !

“Học trưởng.” Suy nghĩ thật lâu, dường như đã suy nghĩ cẩn thận , Sở Phượng ngẩng đầu, “Ta đã biết!”

“Vậy là tốt rồi. Hãy nói một tiếng với Tiểu Nha. Ta đi trước!” Đồng thời thấy nằm áo phong đã không thể mặc được nữa bị vứt trên mặt đất, thánh Thánh Vân Tường cười cười vô sở vị, cũng may gã có mặc áo khoác. Đi được vài bước, Thánh Vân Tường như nghĩ đến điều gì đó, nói: “Đúng rồi, Mặc Nha không dám tự mình quyết định hôn ta đâu. Nụ hôn kia không có ý nghĩa gì cả. Thật tiếc ta cùng hẳn lúc đó chỉ có thể đến mức đó, còn để người thấy được, ai!”

Nhìn Thánh Vân Tường vẻ mặt đáng tiếc, Sở Phượng nở nụ cười, trong lòng cảm tạ Thánh Vân Tường đã khuyên bảo.

Chỉ tới mức đó thôi? Như vậy nghĩa là Mặc Nha không phát sinh quan hệ với người khác? Bất quá âm thanh kia vậy là sao?

10. Chương 10

Mang theo đầy nghi vấn đóng cửa lại, Sở Phượng đi đến bên giường, nhẹ nhàng xốc chăn lên. Nhìn Mặc Nha đáng thương hề hề nhìn y, muốn nói lại do dự, bộ dáng đáng yêu khiến hạ phúc y phát trưởng, bao nghi vấn trong đầu đều bị quăng hết đi.

Y muốn hẳn!

“Muốn nói gì?” Cúi đầu, hôn lên môi Mặc Nha, nhìn hần kinh ngạc nói không ra lời, Sở Phượng cười cười, tiếp tục hôn xuống phía dưới.

“Ân. Học trưởng hần. ?” Âm thanh vừa rồi hình như là của học trưởng. Không biết học trưởng có chuyện gì?

“Đi rồi!”

“Nga. Ân.” Lên tiếng, Mặc Nha không được tự nhiên giật giật. Dây nhảy trói chặt vừa hạn chế hoạt động hần, hơn nữa cổ tay hơi động một chút ảnh hưởng đến chuỗi dây bên trong, khiến hần có cảm giác, hơn nữa Sở Phượng đặt ở trên người hần, làm cho hần hưng phấn không thôi.

“Mặc Nha!” Nâng nửa thân trên lên, Sở Phượng vuốt ve khuôn mặt Mặc Nha. Nhìn mặt hần, nghĩ đến âm thanh của hần, còn có đủ loại trước kia. Y nhận ra, bản thân cũng thích Mặc Nha. Tuy rằng không được như tình cảm sâu nặng mà Mặc Nha dành cho y, nhưng vị trí của Mặc Nha ở trong lòng y sớm đã không thể thay thế bởi bất luận kẻ nào, chính là y lúc ấy bởi vì một việc mà cố ý xem nhẹ phần tình cảm này, biến thành chán ghét, mà lý do chán ghét. Ngẫm lại, thật sự rất trẻ con!

“Ca ca?” Không rõ Sở Phượng vì cái gì đột nhiên dừng lại, Mặc Nha không dám lộn xộn, chính là nghi hoặc nhìn bộ dạng Sở Phượng trầm tư. Đã lâu không thấy ca ca như vậy, bộ dáng ca ca nhú mày hảo suất nga!

“Người nói người yêu ta?”

“Ân!”

“Cho dù ta nói chán ghét người?”

“Ân!” Nhớ đến lời nói của ca ca lúc đó, Mặc Nha nhịn không được muốn khóc, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt. Thấy vậy Sở Phượng vội kêu ngừng!

“Không được khóc! Khóc nữa ta sẽ không thích người !”

Dồn sức đem nước mắt hấp trở về, Mặc Nha nhân tình sáng lên, tưởng rằng mình nghe lầm. Ca ca nói cái gì? Ca ca thích hần? Thật sự? Ca ca không chán ghét hần?

“Thật không rõ ta là khi nào thì... Tại sao lại thích người, ngay cả chính ta cũng không rõ!” Áo nào gạt gạt tóc, Sở Phượng nói: “Nhưng hiện tại ta phát hiện, người đối ta rất quan trọng. Cho nên, thực xin lỗi, ngày đó ta đã quá nặng lời!”

“Không, sẽ không!”

“Bất quá, người cũng rất lớn mật a! Ta nói chán ghét người, người liền làm chuyện đó với ta, ân!” Nói xin lỗi xong liền bắt đầu tính nợ. Ngữ khí thành khẩn không còn, Sở Phượng nhướn mày nói.

Thích là một chuyện, nhưng không có nghĩa y tha thứ Mặc Nha ngày đó dám làm chuyện “hảo” đó với y!

“Ta, ta khi đó, chỉ nghĩ làm thế nào để được ở bên ca ca. Thực, thực xin lỗi!”

“Muốn ở bên ta liền làm chuyện đó với ta, ân?”

“Thực, thực xin lỗi a!” Không ngừng giải thích, Mặc Nha không biết nói cái gì cho phải!

“Muốn xin lỗi vậy ngoan ngoan nghe lời a!” Cơ thể trượt xuống dưới, Sở Phượng ngậm lấy hoa hành của Mặc Nha, tựa như đang hấp mật hoa, ngón tay hoạt nhập vào bên trong căng chặt của Mặc Nha, cảm thụ khát vọng của hần ở chỗ sâu, nhất thu nhất súc ra vào. Nghe nhịp hô hấp của hần càng lúc càng dồn dập, biết Mặc Nha sắp đến cao trào .

“A! Di? Ân. Ân.” Hoa hành nháy mắt bị hàm, Mặc Nha nhịn không được buộc chặt hạ thân, kẹp chặt thứ bên trong, chậm rãi di chuyển cánh móng, cúi đầu rên rỉ .

“Muốn tiết sao?” Rút ngón tay ra, Sở Phượng đem đục vọng chính mình một lần nữa chôn sâu trong cơ thể hần, mãnh liệt tiến vào như đang trừng phạt, bên tai truyền đến âm thanh yêu kiều không ngừng khiến y càng hưng phấn hơn.

“Ân. A a. A. Ca. Ca ca. Ca ca. A.” Hai cái chuỗi nắm cùng phân thân Sở Phượng hoàn toàn nhồi vào bên trong Mặc Nha. Sở Phượng mỗi lần trồi động đều giống như muốn đem hấn xé rách, thống khổ đồng thời khoái cảm có khó có thể nói thành lời.

“Mặc, Mặc Nha, ngươi hảo chặt, ngô, thả lỏng!” Thật chặt, đã bao lâu không làm với hấn? Hấn lần thứ hai lại khôi phục bộ dáng giống như xử nữ, như vậy thật khiến người ta phát điên.

Cơ thể Mặc Nha tựa như chiếc đàn vi-ô-lông cao cấp, từ trong miệng hấn phát ra nốt nhạc tuyệt vời như là thúc giục tình được tốt nhất, luôn có thể làm cho y nháy mắt trọng chấn hùng phong.

Cuồng hỉ không ngừng đánh sâu vào cảm quan, giống như hai ngôi sao va đập tạo nên hào quang, cùng sức bật không ngừng như đưa bọn họ đến thiên đường

Y phát hiện chính mình vĩnh viễn không thể thiếu hấn. Sau một lần cao trào, có thể bởi vì hấn nhẹ nhàng cử động, lần thứ hai điều vô dương oai.

Mãi cho đến bọn họ đều bởi vì mệt mỏi mà thiếp đi, y vẫn còn đang ở trong cơ thể hấn không muốn rời đi.

11. Chương 11

“Này! Nhĩ hảo!” Một nam hài ở phía bên ngoài cửa sổ đối với nam hài bên trong thân thiết chào hỏi.

“Ngươi là.” Nam hài đang xem sách nhìn nam hài đang vất vẻo trên cửa sổ, cả kính, trong lòng có chút lo lắng.

Nơi này là lầu hai, hấn làm sao lên được tới đây?

“Ta là đệ đệ của ngươi a! Ta gọi là Mặc Nha, ca ca nhĩ hảo!” Nam hài lộ ra nụ cười ngọt ngào, từ ngoài cửa sổ đi vào.

“Mặc Nha? Đệ đệ? Chính là ngươi?” Khó tin nhìn nam hài đứng bên cạnh cửa sổ, Sở Phượng cẩn thận xem kỹ, thấy đồng tử của nam hài màu đỏ mới tin tưởng tiểu hài tử vừa tiến vào từ cửa sổ là đệ đệ của y.

Dù sao đồng tử màu đỏ trên đời này có mấy người có?

“Đúng vậy!” Đi đến trước mặt Sở Phượng, Mặc Nha nhìn nhìn y, đột nhiên một phen ôm lấy y. Bởi vì lực quá mạnh, hai người đều té xuống mặt đất.

“Đau, ngươi đang làm cái gì vậy?” Bị đặt ở dưới, Sở Phượng một bên xoa đầu một bên tức giận nói, bỗng cảm thấy trên mặt ướt ướt, mới phát hiện người y gọi là đệ đệ thế nhưng lại đang hôn lên mặt y.

“Quyết định , Mặc Nha thích ca ca, Mặc Nha phải làm một nửa của ca ca!”

Vì thế, bắt đầu từ khi Mặc Nha giống như Romeo xuất hiện nơi cửa sổ bên Juliet — Sở Phượng, liền quyết định tương lai chính mình.

“Không nghĩ tới, không nghĩ tới!” Một thanh âm đánh thức Sở Phượng đang ngủ say. Không kiên nhẫn mở mắt ra, nhìn thấy hai ánh mắt đang nhìn y, một người như đang tỉ mỉ nghiên cứu! Một trận cả kính!

“Ba! Mẹ!” Vừa thấy biểu tình cha mẹ, y biết bọn họ đã biết sự thật. Sở Phượng không chút hoang mang chào hỏi, rồi hơi gặt chặn đi, “Các người khi nào thì trở về?”

Không xong, quên mất cái chặn... Y vẫn còn đang ở trong cơ thể của Mặc Nha a!

“Vừa mới về!” Mẫu thân Mặc Như Thủy hứng thú ngang nhiên nhìn, ngoài miệng lộ vẻ tươi cười.

Ân, ân, nhìn bộ dáng hai người, thật đúng là thân thiết. Nơi đó của Tiểu Nha vẫn còn phun ra nước vào của Phượng nhi. Oa, nơi đó của Phượng nhi khi nào thì lớn như vậy a! Còn có dây thừng giữa hai đứa nữa. Ân, muốn nói cho chúng biết, SM thỉnh thoảng ngoạn ngoạn thì được, ngoạn nhiều quá không biết Tiểu Nha có chịu nổi không!

“Người. Các người.” Phụ thân Sở Thiên Viêm ngón tay chỉ vào bộ dạng hai người, cả người run lên nói, hiển nhiên là bị đả kích rất lớn.

“Ân. Hảo ồn. Ngáp.” Ở trong lòng Sở Phượng khẽ nhu mắt rồi mở ra, Mặc Nha ngáp một cái nhìn về phía nơi

hiều nhân kinh mộng[1], một chân rất tự nhiên cọ cọ vào giữa hai chân Sở Phượng.

“A! Ba ba! Mụ mụ!” Nhìn thấy cha mẹ đứng bên giường bọn họ, Mặc Nha lập tức tỉnh táo, vội thu hồi chân, kéo chăn che đi chính mình và Sở Phượng, quên mất tình huống giữa hai người liền di động. Hậu quả là... phân thân của Sở Phượng bị Mặc Nha hung hăng kẹp một cái.

“Đau!”

“A! Ca ca, thực xin lỗi!” Vội xin lỗi, Mặc Nha thả lỏng thân thể, vắn vẹo vòng eo. Hắn quên mất, phân thân của ca ca và chuôi nắm dây nhảy vẫn còn ở trong cơ thể hắn.

“Các người từ lúc nào bắt đầu làm chuyện này?” Mặc Như Thủy hỏi.

“Khoảng vài tháng!”

“Vài tháng!” Sở Thiên Viêm nghe được lập tức cả kinh kêu lên. Hai cái đứa con của gã cư nhiên, cư nhiên. Muốn làm đồng tính luyện ái, lại còn loạn luân nữa!

“Nhỏ tiếng một chút, người dọa Tiểu Nha rồi!” Tùy tay cho Sở Thiên Viêm một quyền, Mặc Như Thủy vẫn cười, đối với việc giữa hai cái đứa con đã phát sinh chuyện gì một chút cũng không để ý.

“Mẹ, mụ mụ, ta.” Lui vào trong lòng Sở Phượng, Mặc Nha nhỏ giọng lên tiếng.

“Thích ca ca?”

“Ân!” Mặc Nha gật gật đầu, lo lắng nhìn mẫu thân một tay nuôi lớn hắn. Tuy rằng mẫu thân đối hắn luôn áp dụng chủ nghĩa mặc kệ, bất quá kia cũng không có nghĩa giữa hắn cùng ca ca phát sinh quan hệ có thể được tha thứ.

“Ta vẫn nghĩ người lúc đó nói như thế chỉ là lời nói đùa của trẻ con, không nghĩ tới người thật sự làm với Phượng nhi! Ân, không hổ là con ta!” Ngày đó Mặc Nha cực kì hùng hổ trở về, vừa mở miệng liền nói cho nàng biết đối tượng hắn lựa chọn là ai. Nàng còn tưởng Mặc Nha chỉ là nói đùa, không nghĩ tới sau mấy năm, Mặc Nha nhưng lại thật sự cùng Phượng nhi kết hợp. Haha hã, lợi hại. Thật không phí công nàng giáo dục!

“Cái gì mà không hổ là? Người có biết chúng đã làm cái gì không?” Sở Thiên Viêm chịu không nổi gào lên, cơn tức giận hoàn toàn bạo phát. Đối với những việc linh tinh gì đó trước kia của lão bà gã đều có thể tiếp nhận, nhưng chỉ có điều này là gã không thể nhận. Đây không phải Sở gia của gã sẽ tuyệt hậu sao?

“Tình ái, tính hành vi

,

H, làm tình, người muốn từ nào?” Hoàn toàn không đem cơn tức giận của lão công để vào mắt, Mặc Như Thủy chậm rãi nói.

“Cái nào ta cũng không muốn!”

“Vậy đổi lại, còn có từ nào có thể dùng được. Tiểu Nha, nghĩ thay ta đi!”

“Ta? Ta nghĩ không ra!” Lần đầu nhìn thấy phụ thân phát hỏa đến phát điên, Mặc Nha không dám nhiều lời.

“Như vậy không được, hiếm khi Thiên Viêm muốn ta nói. Ai, ” Lấy điện thoại cầm tay ra, “Không bằng gọi điện hỏi ai đó được không!”

“Không nói nữa!” Đoạt lấy di động của Mặc Như Thủy, Sở Thiên Viêm gào lên: “Người còn dám tìm người hỏi sao? Đều là những đứa bạn tốt của người làm ra chuyện hảo này, ít dạy hắn những chuyện không ra thể

thống gì đi. Nhìn xem hấn biến bộ dáng gì đây? Muốn làm đồng tính luyện ái! Hơn nữa cùng ca ca hấn! Đây là loạn luân a!”

“Có gì không tốt! Bọn họ thích là tốt rồi!” Đương nhiên nói, Mặc Như Thủy như nhớ ra điều gì đó vỗ trán một cái, hỏi Mặc Nha: “Tiểu Nha, cái kia thế nào?”

“Cái kia? Nga, làm tốt rồi!” Thấy mẫu thân không tức giận, Mặc Nha thả lỏng nói.

Hai chân dưới chần gắt gao quấn lấy một chân Sở Phượng, hạ thân ở phía trên ma sát, khiến Sở Phượng xem thường.

“Ồ đâu vậy?”

“Trong phòng ta, chỗ cũ!” Vừa nghe Mặc Nha nói xong, Mặc Như Thủy lập tức chạy thẳng một mạch vào phòng Mặc Nha, chốc lát lại chạy ra, trong tay cầm đĩa CD, vừa nói vừa lấy VCD trong phòng Sở Phượng mở ra, “Phượng nhi nên nghĩ cách tiếp xúc đi, nhất định đem Tiểu Nha lỏng đầu quá. Ra xem cái này đi!”

Bấm nút mở Player, âm thanh quen thuộc lập tức vang vọng trong phòng Sở Phượng.

“Ân. Ân. A. Mau. A. Mau. Mau nữa một chút. A.”

Đây là. Híp lại hai mắt, Sở Phượng nhìn cuộn phim truyền được phát, âm thanh bên trong là của Mặc Nha, nhưng người lại không phải. Nguyên lai, âm thanh y nghe thấy là cái này!

“Thế nào? Tiểu Nha rất có thiên phú đi!” Vẻ mặt say mê nhìn thấy động tác bên trong, Mặc Như Thủy cảm thấy vui mừng.

Khi nghe Tiểu Nha nói, nàng còn ý thức được một việc, con trai nàng không thích nữ nhân. Trải qua vài kiểm tra, quả nhiên. Đối với việc đưa con là đồng tính luyện cũng không phản đối, dù sao bằng hữu của nàng có rất nhiều người cũng là... Sớm đã thành thói quen. Bất quá, nếu đưa con thích nam nhân, vậy nhất định phải có dự phòng, nhất thiết lần đầu tiên hấn không cảm thấy đau mới được. Vì thế, Mặc Như Thủy ủy thác mấy người bạn tốt của mình dạy cho Mặc Nha về phương diện này. Dạy dỗ một hồi, nhóm người này phát hiện âm thanh của Mặc Nha dễ nghe khiến người ta hưng phấn, vì thế, Mặc Nha từ mười tuổi đã bắt đầu làm công — làm ***g tiếng cho phim ***!

“Tiếng thở dốc làm thế nào phối được?” Xem nội dung cuộn phim, Sở Phượng hỏi, đối với phản ứng của cha mẹ cũng không có hứng thú. Mẫu thân không thêm để ý là được rồi, cho dù phụ thân trước hết là một bộ trọn mắt há hốc mồm, tiếp theo trên trán bắt đầu bạo xuất gân xanh, bất cứ khi nào cũng có thể bạo phát cũng chẳng sao cả. Y đã sớm hạ quyết tâm, cho dù hai người không đồng ý y cũng muốn ở bên Mặc Nha. Ai bảo y đã rất yêu hấn •!

“Vừa tập thể hình vừa nói là được!”

“Nga —” một tiếng nga thật lớn, tiếng nga làm Mặc Nha ngượng ngùng nắm tay vùi vào trong ngực Sở Phượng. Ngón tay nâng cằm Mặc Nha lên, Sở Phượng khước miệng nhếch lên nụ cười nhàn nhạt, cúi đầu nói: “Khó trách người mỗi lần kêu đều rất lão luyện, nguyên lai là có chuyện như vậy.” Tay đi ra phía sau, kéo dây nhảy, “Còn *** đang hướng ta cầu hoan. Nhìn nơi này của người, đã cao trào vài lần rồi mà còn nhanh như vậy.”

“A. Ân. Ca ca. Ân. A.” Thỏa mãn phát ra tiếng, quên hấn trong phòng còn có người khác, Mặc Nha phối hợp ngón tay Sở Phượng vắn vẹo .

“Muốn , ân!” Xoay người đem Mặc Nha áp chế trên giường, cảm thấy chính mình bị Mặc Nha gắt gao vây quanh, Sở Phượng thở hắt vì kinh ngạc, khắc chế dục vọng bản thân, cùng hấn chậm rãi vũ động.

Nhìn *** phiến, lại nhìn lão bà mình, quay lại nhìn hai đứa con, Sở Thiên Viêm bị bỏ qua rốt cục chịu không nổi la lớn: “Ta chịu không nổi, ta phải rời nhà trốn đi!” Nói xong, chạy ra khỏi phòng. Mặc Như Thủy nghe gã nói như vậy cũng vội đuổi theo, tính nhìn xem lão công định rời nhà trốn đi như thế nào.

“Ba ba. Thật đáng thương. Ân.” Mặc Nha đồng tình nhìn thoáng cái nói.

“Không còn cách nào khác. Ai bảo hấn thượng mục mục a!”

“Kia ca ca yêu ta không. Ân.”

“”

“Ân. Ca ca. A. Ân. A a.”

“”

“Ca. A. A a. Ân a. Cáp. Cáp a.”

“Yêu a!”

[1]

nhiều nhân kinh mộng:

phiền nhiễu khiến người khác tỉnh dậy.

—Hoàn—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ca-ca-luyen-nhan>